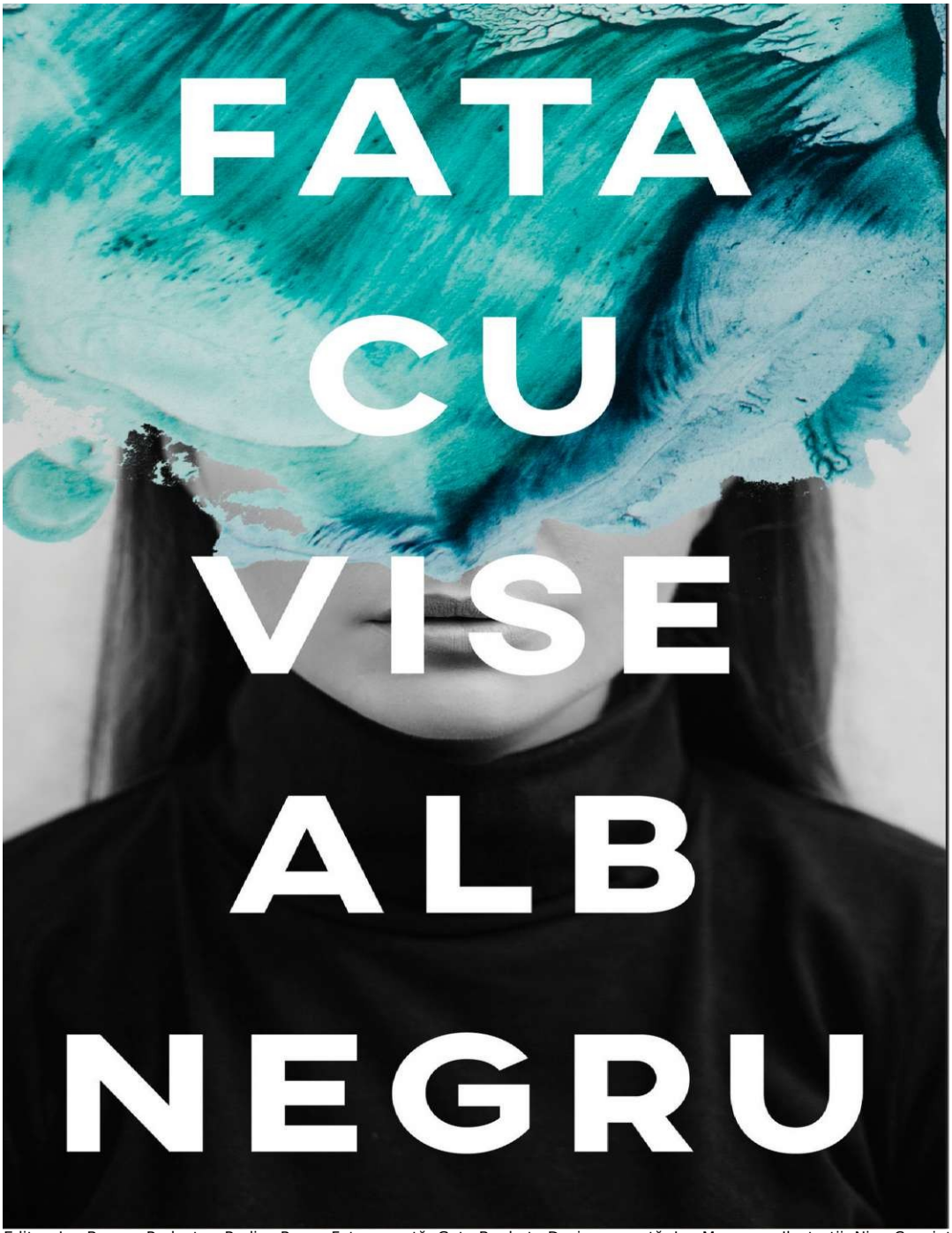

Editor: Ion Bargan Redactor: Rodica Roşea Foto copertă: Geta Bagheta Design copertă: Ina Moroşanu Ilustraţii: Nina Cucuietu
© Andreea Russo © Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naţionale a Cărţii Fata cu vise alb-negru / Andreea Russo – Chişinău: Editura Bestseller, 2016. – 170 p. – 978-9975-4150-1-9 (ePub), 978-9975- 3143-9-8 (Mobi

)*Fata cu vise alb-negru* a fost o lectură care m-a captivat de la prima până la ultima pagină. Total diferită de trilogia *Amintiri din viitor,* cu un fir narativ de-a dreptul intrigant şi o protagonistă de care m-am îndrăgostit, Fata cu vise alb-negru mi-a intrat sub piele, în special mulţumită unicităţii scriitoreşti de care a dat dovadă Andreea Russo.

Fiinţele de hârtie ale autoarei au fost punctul forte al romanului. Protagonista, Andana, o tânăra puternică, de o frumuseţe copleşitoare (eu mi-o imaginez ca pe-un soi de zeitate grecească, dar cu geacă de piele) are un singur vis: vrea să devină detectiv. Tatăl ei, însă, nu îşi doreşte ca fiica lui să-i urmeze cariera, cunoscând pericolul, o supune pe aceasta unui test. Astfel, dacă Andana o găseşte pe femeia dispărută acum 24 de ani, Mia, se poate considera detectiv.

Fata cu vise-alb negru e o carte care mi-a fost dicţionar. Am învăţat ce înseamnă dragostea, ce înseamnă să lupţi, să pierzi, şi să încerci din nou. Fata cu vise alb-negru m-a învăţat un lucru pe care nu l-am găsit definit nicăieri, şi anume cum să colorezi un destin când ai la dispoziţie doar doua culori. Sau, mai bine spus, poţi colora destinul ori îl laşi pe el să te coloreze?

Fata cu vise alb-negru e un roman care pare extrem de accesibil la prima vedere, poate chiar lejer. Dar am fost surprinsă de profunzimea literară cu care şi-a tratat autoarea personajele, dar, mai ales, de evoluţia pe care am remarcat-o, o evoluţie care, cu siguranţă, va fi remarcată de toţi cititorii de YA şi nu numai.

Am citit *Fata cu vise alb-negru* de Andreea Rfusso printre căni de ceai si decoraţiuni de Crăciun, simţind cum romanul în sine mă inundă în scorţişoară. O lectură mâi-mult-decât copleşitoare, un roman poliţist contemporan care intră, inevitabil, în topul meu de cărţi preferate. Recomand *Fata cu vise alb-negru* tuturor celor care speră că o să se regăsească, printre nopţile pline de lacrimi, printre visele pe lângă care curcubeul a uitat să apară

.Arianna Suduc, editor GoodRead.ro

îndrăznesc să denumesc filele ce urmează – carte. O carte simplist de complicată. Unele file sunt uşor de înţeles, altele sunt îmbibate de mister. O carte visată în viaţa reala, inspirată din durere, speranţă şi fantezie.

Adesea spun că este o carte *hibrid,* din acest motiv pe cât de ireală pare, pe atât de reale sunt sentimentele prezente în paginile ei.

Totuşi este o simplă carte, una despre înţelegere, acceptare, schimbări şi dispariţii. E dificil să accepţi unele alegeri, chiar dacă aceste alegeri îţi aparţin, e dificil să trăieşti în continuare cu nişte schimbări apărute pe neaşteptate, iar unele schimbări sunt dispariţiile şi nu contează cine dispare, un om apropiat sau tu însuţi din propria viaţă.

în această carte nu sunt decât nişte vise, mărturisiri, confesiuni. Lumea viselor este neglijată, deşi aceasta face parte din viaţă şi, probabil, e mai reală ca însăşi viaţa. Este o lume ce deschide ochii când de fapt aceştia sunt închişi, o lume care are răspunsuri înainte ca întrebarea să fie formulată, o lume de nedesluşit.

Am scris ceea ce am simţit, ce am văzut, pentru că percep cărţile drept nişte amintiri şi trăiri reale redate artistic peste timp.

Nu m'i-e teamă să recunosc că este o carte mai mult simţită, decât gândită, ceea ce nu caracterizează genul pe care am încercat să-l abordez iniţial, astfel, sentimentele m-au dus mult mai departe, trezindu-mă într-o carte cu prea multe gânduri filosofice, latâ de ce nu mă voi scuza şi nu voi încerca să obţin efecte impresionante sub forma unor opinii,'e o carte pe care fiecare o va percepe diferit, astfel, mă bucur că am riscat să mă ascult, am riscat să introduc emoţia într-un *detectiv* şi nu înţeleg de ce nu aş face-o?

Ah, urăsc limitele, no'rmalitatea şi şabloanele. Tind să creez ceva nou, să combin şi să prefac anormalitatea în esenţă.

îl voi cita pe Eliade: „Când vrei să spui repede un lucru esenţial, nu numai că îl spui dramatic, dar îl spui oarecum ridicol. în ceea ce mă priveşte, lucrul acesta nu mă înspăimântă." Poate că şi cartea respectiva e ridicolă, dar, asemeni lui Eliade, nu mă înspăimântă această idee.

M-am grăbit să scriu ceea ce văd, neglijând descrierea amănunţită şi punând accent pe emoţie, deoarece în acest fel percep lumea, deoarece în acest fel văd oamenii şi mereu tind să evit suprafaţa ce rar are să zică ceva esenţial.

Nici o pagină nu a fost scrisă prin *nu vreau,* nici o pagină nu a fost adaugată pentru umplutură, probabil din acest motiv numărul acestora e atât de *nesemnificativ.* Consider că am zis multe, aş fi vrut să zic totul, dar îmi place să las loc şi pentru fantezia cititorului din timpul lecturii.

Nu căutaţi sensul vieţii într-o carte, acesta e înăuntrul vostru şi pentru fiecare în parte acest sens e diferit. Cărţile sunt doar nişte indicatori ce ne ajută să pătrundem mai adânc în propria personalitate.

Andreea Russ

oPentru cea mai scumpă surioară,
Laurenţi

*a*Ador deşteptătorul. Zilnic are grijă să îmi amintească că trăiesc, e acel gen de alarmă ce nu-mi permite să uit că prezentul nu poate fi amânat.

Vreau să mă trezească, să mă grăbească să trăiesc, să mă fugărească pe scări şi să mă îndemne să trântesc uşi din grabă, să mă ajute să savurez doar o gură din ceaiul de dimineaţă, după care, tot acest deşteptător, să mă fugărească spre tren sau spre orice mijloc de transport pentru a ajunge fără întârzieri unde am nevoie. Aş fi fericită.

Doresc să mă enervez pe culoarea roşie a semaforului şi pe ambuteiaje, pe liftul ce şi-a închis uşile drept în faţa mea şi pe patiseria ce nu are gogoaşele mele preferate dimineaţa. Pe pisica cea neagră care mi-a tăiat calea şi pe şoferii neatenţi,'pe feţele înăcrite ale trecătorilor şi pe simpiul fapt că mă grăbesc zi de zi, dimineaţă de dimineaţă', să trăiesc.

Sună deşteptătorul,' întorc capul spre dreapta, nu îl opresc. Eram trează de mai mult de două ore înainte ca acesta să sune, şi aşa se întâmplă zilnic. Oare de ce îl mai activez dacă mă trezesc înainte să sune? Probabil că îmi doresc să simt ceea ce simte orice om când se trezeşte, o ură faţă de deşteptător şi o dorinţă de a dormi mai mult. La mine totul e'invers. '

Dimineţile au un miros aparte, un miros de un nou început sau de o posibilitate de a trăi aşa cum îmi doresc, de parcă dimineţile trecute au fost nişte foi albe pe care am exersat, iar azi trebuie să susţin proba, azi trebuie să scriu totul corect.

Astăzi voi susţine un nou examen. Să-l numesc examenul curajului? S-ar putea. E un examen diferit de celelalte pentru că nu are reguli ce trebuie memorizate, nu necesită calcule, statistici şi probabilităţi, e un examen al faptelor. Cel mai dur şi efectiv, cel mai real şi mai folositor.

Niciodată nu mă voi simţi pregătită pentru un astfel de examen, totuşi azi, în sfârşit îl voi trece.

Astfel, niciun accesoriu cotidian, niciun obicei, nimic din ce e valid pentru alţii, nu e în stare să mă facă să simt ceea ce nu mă caracterizează.

Sub nasul meu stă farfuria cu micul dejun, iar e tăcere, ridic ochii şi-l văd, mereu e îmbrăcat în costum şi poartă cravată neagră. în ultimii doi ani, de ziua lui, i-am luat câte o cravată, dar nu de culoare neagră. Niciodată nu l-am văzut purtându-le, niciodată nu am îndrăznit să întreb de ce nu o face. Mă gândesc că are motive.

Probabil că religia mea se numeşte *Motive.* Cred că fiecare are motive serioase conform cărora face anumite alegeri. Le accept. Alegerile. Nu doresc să aflu care sunt motivele, îmi este suficient să ştiu că acestea există. Nu sunt sigură în cine am încredere mai multă, în oameni sau în motivele lor.

Doar că de data aceasta nu pot să îi accept alegerea ori motivele, nu pot să accept nimic. Dacă accept alegerile lui, le ignor pe ale mele, ceea ce nu e corect. Nu trebuie să renunţăm la noi de dragul altuia, sunt şanse să ne transformăm într-un gol.

Simt că ceva lipseşte şi realizez că doar el poate să mă ajute, de parcă joc un rol străin şi locul meu nu este pe această scenă. Cred că e timpul să mă ridic'şi să plec fără explicaţii, fără rămas-bun. Aşa cum plec dintr-un local după ce am luat masa, aşa cum plec de la' teatru după ce am privit spectacolul, aşa cum plec din viaţă, din momentul în care nu mai am ce face în ea. însă continui să stau aşezată pe scaun şi să-l privesc.

îl privesc deşi nu-l văd clar, e ca un puzzle care conştient nu permite să fie completat, mereu îi lipseşte o piesă pe care o ascunde. în pofida a toate, observ ochii lui trişti, singuratici ce simt acelaşi gol ca şi mine. Doi oameni goliţi de stări într-o odaie pustie.

Detestă să vorbească mult, mereu e puţin distant, însă ţine la mine, se simte. Şi-a terminat micul dejun, s-a ridicat, s-a apropiat şi m-a sărutat pe frunte, după care a plecat. Mereu pleacă şi închide' uşa în urma sa, iar eu aş vrea să-l opresc şi să-l rog să mă ia cu el. Doar că uşile închise adesea rămân închise, e nevoie de curaj pentru a le deschide.

Sala enormă a operei mă cucerise, priveam în sus spre ornamentul de pe tavan şi pereţi. Apăreau din ce în ce mai mulţi spectatori care se aşezau la locurile cuvenite. Mă gândeam că iată acum, la operă, are ioc viaţa. în dependenţă de cât achităm pentru bilet, aşa şi ne aşezăm, cineva pe locuri mai bune, altcineva pe locuri mai puţin bune. Totuşi unii sunt invitaţi, pentru unii altcineva achită locul, aşa că aceştia nu ştiu ce înseamnă să munceşti şi să-ţi meriţi locul. Totul e atât de absurd şi logic în acelaşi timp, exact ca în viata' reală.

¿imt o privire îndreptată spre mine, întorc capul, un tânăr drăguţ îmi zâmbeşte:

— îti place aici?

Probabil că mă cunoaşte, îi zâmbesc gingaş drept răspuns.

— Da, enorm. Se pare că în câteva clipe are să înceapă.

Sala e plină, liniştea se face tot mai apăsătoare. Ne ridicăm cu
toţii pentru a aplauda orchestra care-şi face apariţia pe scenă. Fiori şi ochi înlăcrimaţi de la frumuseţea pe care o aud'. Simt cum pătrund î'ntr-o lume nouă', străină, dar primitoare. M-am regăsit prea târziu, asta era în capul meu, m-am regăsit prea târziu.

Aici şi acum îmi permit să devin amnezică. Fără griji, obligaţii sau teama ele a nu reuşi. Simt o libertate de invidiat. Se pare că muzica este cheia libertăţii'. Cred că din această cauză nu renunţ la ea niciodată.

Brusc sala a devenit goală, m-am ridicat în picioare, dar nu vedeam pe nimeni, pe scenă apăruse tânărul care nu demult era lângă mine:

— Ce ai văzut? Ce ai simţit? La ce te-ai gândit?

Mă gândeam că prea târziu m-am regăsit. Priveam la violoniste, violonceliste, la pianist, la toţi în ansamblu şi la toţi individual. Oare ce simt ei? Oare realizează că datorită lor mă eliberez de presiunea prezentului, că nu gândesc altceva decât sunet şi plăcere. Atât de mult doresc ca acest sentiment să fie reciproc, ei să mă elibereze prin muzica lor de prezentul ce mă preocupă, iar ei să se elibereze de prezent prin muzica ce o creează. Să simţim la unison această libertate

— .Şi ce ai văzut?

— Âm văzut totul în alb-negru.

— Alb-negru?

Da, mereu văd visele în alb-negru

.Noaptea e prea lungă, soarele încă nu a răsărit, iar eu aştept să sune deşteptătorul, mai sunt două ore de aşteptare, ce aş putea face în două ore?

Două ore. Mult sau puţin? Probabil mult, dar, probabil şi puţin. Timp de două ore îţi poţi schimba viaţa radical, simplu, luând o decizie de care îţi e frica. Poţi atinge succesul sau poţi să te prăbuşeşti în eşec. Sunt doua capete. Dar mijlocul? da, există şi un mijloc.' Evident.'Doar că acest mijloc este evitat, acesta reprezintă o stabilitate şi o monotonie apreciată de către puţini. Cei mai mulţi se află anume la mijloc, aceştia ţin balanţa, ei sunt cei mai importanţi, dar ei înşişi nu se consideră aşa. Trist'. Vreau să fac

parte din această categorie, doar că până atunci e nevoie să prind curaj ca în două ore să schimb totul. Cine a zis că firescul nu are nevoie de timp?

Întind mâna după căşti şi ascult, îmi reamintesc muzica din vis, aş compara, dar urăsc comparaţiile stupide.

Cobor scările, îl văd din spate, deja mănâncă, încă nu şi-a pus sacoul, e doar în cămaşă. Sunt sigură că îmi aude paşii, trec pe alături:

— Bună dimineaţa, zic eu.

— Bună dimineaţa, cum ai dormit?

— Bine, mulţumesc.

Abia am reuşit să văd ce am în farfurie că el deja se ridică şi pleacă. Din nou nu am vorbit, deşi mi-am dorit asta. Şi aşa zilnic se închid uşile discuţiilor dorite, dar nerostite.

Viteza e ceva periculos, probabil anume sesizarea acestui pericol m-a făcut să mă îndrăgostesc şi mai mult de motocicletă. Pentru acest oraş, sunt doar o puştoaică pe o motocicletă neagră care se ia la întrecere cu vântul, doar că pentru mine reprezint ceva mai mult, motiv pentru care mă iau la întrecere cu propriile puteri şi ambiţii. Am
nevoie de curaj, iar atunci când simt viteza, simt şi curajul.

Oamenii curajoşi sunt o raritate. Curajul în sine e un fenomen rar. Cu toate că trăim trăim timpuri paşnice, ne este frică de propria opinie, viziune şi de propriul scop.' Ne este frică de noi şi ne este frică de viaţa noastră. Doar oamenii curajoşi trăiesc cu adevărat. Ceilalţi îi invidiază.

Parchez şi cu paşi grăbiţi mă îndrept spre biroul lui, toţi mă privesc, dar'asta nu'contează, deschid uşa, cea pe care el a închis-o azi-dimineaţă şi-i zic tot ce am de zis. Tace. Oare este vreun leac împotriva tăcerii? Leac pentru doi concomitent, pentru cel care tace şi pentru cel care suportă această tăcere, la pachet, căci ambii suferă. Ar trebui sugerată o asemenea idee doctorilor, cel care o va crea peste noapte are să devină miliardar. Probleme globale, probleme particulare.

Ciugulesc micul dejun, aud că sună telefonul, trag aer şi răspund:

— Te ascult, Dio.

— Din câte îmi dau seama, nu ai reuşit să discuţi cu el.

— Nu, e complicat să discut cu cineva care mereu undeva se grăbeşte.

— F^rin asta şi vă ^asemănaţi.

— Nu prea cred. în fine, îmi voi atinge scopul.

— A rămas puţin timp.

— Te rog, nu îmi reaminti. Sper că nu te temi de el?

Am pus receptorul. Urăsc când cineva îmi zice că sunt fricoasă. Văd cheile de la motocicletă şi mă decid să merg la el.

***

M-am simţit liberă când am ieşit din biroul lui, în sfârşit i-am zis tot ce am avut de zis, în sfârşit am făcut un pas către viaţa pe care mi-o doresc cu adevărat. Exista lucruri pe care ni le dorim clin tot sufletul, gânduri cu care ne trezim dimineaţa şi adormim noaptea. Cum e posibil ca acestea să nu se adeverească din moment ce deja fa

cparte din rutina zilnică?

Am părăsit clădirea şi am urcat în grabă pe motocicletă. Nu voiam să privesc în urmă de teamă să nu mă răzgândesc. Pe drum analizam fiecare cuvânt rostit de mine în acel birou. M-am oprit în faţa semaforului şi brusc gândurile mi-au fost întrerupte de mirosul care venea de la patiseria din apropiere.

Uşa patiseriei mi s-a părut grea, am depus efort pentru a o deschide. înăuntru se auzea zgomot de la farfuriile care se goleau. Mirosul de cafea dansa printre oamenii singuratici. Pentru prima dată mi-am petrecut toată ziua într-un local, analizând oamenii grăbiţi de pe străzi, mesele abandonate şi pereţii patiseriei de care atârnau poze alb-negru.

în patiserie a intrat o femeie cu doi copii. Băiatul era mai mare şi avea grijă de sora mai mică. l-am urmărit cu zâmbetul pe buze, apoi mi s-a făcut dor de mama. Dor de mama pe care practic nu am avut-o.Deasupra e cerul, dedesubt simt iarba rece, cum curge un râu de munte. Privesc stânca muntoasă şi zâmbesc, e magnific că pe o piatră dură creşte un brad, o floare. Mi-aş fi dorit să fiu o piatră de munte, să simt viaţa cum pulsează şi mă'transformă în ceva plăpând.

— La ce te gândeşti, Andana?

Aud un glas cunoscut, e tânărul de la operă.

— îmi cunoşti numele?

— Da, de mult timp. însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mereu întrebi la ce mă gândesc, oare contează?

— Din nou răspunzi la întrebare cu întrebare, oare e firesc?

— Cine eşti?

— Nu mă ţii minte?

— Ar trebui?

— Probabil că nu. într-adevăr, nu pot fi supărat pe un om care m-a uitat, fiecare alege ce să ţină minte, însă recunosc că mă doare această realitate.

— Dar nu e o realitate, e doar un vis alb-negru.

— Şi dacă nu e doar un vis?

— Âş vrea să fie doar un vis.

— Pe motiv că vezi totul alb-negru?

— Corect, nu mai suport să văd o floare neagră, oameni cu ochi negri, un cer alb şi o lume alb-negru.

— Conferă-le tu culori.

— Imaginare?

— Se poate.

— Deci, de unde mă cunoşti şi de ce vii după mine?

Capitolul 2. Vis alb-negru

Tu vii după mine. Eu doar aştept să apari

Capitolul 3. Vis alb-negru

De ce scaunul e într-atât de incomod? Nu mai pot sta pe el, mă ridic şi încep să merg, e ora unsprezece noaptea, el tot nu vine. Privesc uşa închisă azi-dimineaţă, deşi am deschis-o, doresc să o deschidă şi el. Trebuie, chiar trebuie sa înţeleagă cât de mult contează asta pentru mine, nu are cum sa abandoneze un om şi să-i ia acestuia visul.

Ştiţi de ce oamenii se supără când îi abandonaţi? Din motiv că le distrugeţi planurile, scopurile, visele, speranţele. Ăsta doare cel mai

Capitolul 4. Vis alb-negru

mult. Acel tablou imaginat a dispărut, nu mai este, în loc să-l pictaţi împreună, aţi plecat luând culorile.

Merg în cercuri în jurul mesei, caut ceva la ce să mă uit, dar casa este pustie. Are puţin mobilier. Este fără decoraţiuni sau accesorii. Nu mă deranjase în aceşti trei ani nimic, de parcă nici nu observam până acum careva neajunsuri în casă. Acum aş adăuga nişte poze, nişte/lori, nişte culori, dar cine va trăi aici? El vine rar, eu absentez des. îmi e milă de această casă în care trăiesc oameni mereu dispăruţi undeva în viaţă. Este atât de singură, atât de sumbră, atât de asemănătoare cu o închisoare.

Intră pe uşă, stau dreaptă, serioasă, nu am de gând să-mi trădez emoţiile, aştept un răspuns, doar atât, un răspuns ce pentru mine contează. '

Se apropie şi-mi oferă un plic enorm. Sunt confuză, pun întrebări din priviri:

— Nu-l deschide acum, îmi zice pe un ton serios.

— Ce e aici?

— Ceea ce m-ai rugat.

**

*Deschid uşa, e singur în birou. Mă priveşte uimit: — Tată, arh douăzeci şi unu de ani, cred'că sunt destul de matură pentru a lua singură decizii. Nu mai contează, eşti de acord sau nu, voi merge până la capăt, nu voi ceda. Ştiu, e periculos, ştiu, habar nu am în ce mă implic, dar, te rog să mă crezi, atunci când mă trezesc dimineaţa doar la asta şi mă gândesc. Deseară îmi zici răspunsul.

— Contează răspunsul? îmi pare că ai luat deja o decizie.

— O confirmare. O simplă confirmare aştept.

Răsărit. Stau la geam şi-l întâmpin. Ultimele zile sunt insuportabile, o continuă luptă interioară şi exterioară. Mi-am permis să fiu slabă, să depind de opinia altui om,' fapt ce nu mă caracterizează, la drept vorbind, nici nu-mi doresc ca asemenea trăsături să mă caracterizeze. Ador puterea. Propria-mi putere, hotărâre, ambiţie.

Deschid dulapul, automat zâmbesc, am un dulap plin cu haine negre. Iau o pereche de blugi, un maiou şi o jachetă din piele. Sunt din nou o puştoaică pe motocicletă pentru acest oraş, prind plăcerea vitezei şi privesc ţintă înainte, acolo vreau să merg, doar înainte.

Ajunsă în faţa clădirii, parchez şi cobor în subsol, în sala imensă de sport se antrenează băieţii, îi fac semn cu mâna unui tip înalt, brunet şi binefăcut. E Dio, prietenul meu cel mai bun. Acesta se apropie'de mine ştergându-se cu maioul pe faţă:

— Ai vorbit cu el? Ce ţi-a răspuns?

— Nu mi-a zis nimic, doar mi-a dat acest plic.

— l-am întins plicul. L-a luat şi l-a privit întrebător:

Capitolul 5. Vis alb-negru

— încă nu l-ai deschis?
— Nu, cred că ar fi mai bine ambii să-l deschidem.
— Şi dacă e ceva personal?

— Puţin probabil, mi-am ascuns privirea, nu m-am gândit că ar putea fi ceva personal

.

Capitolul 6. Vis alb-negru

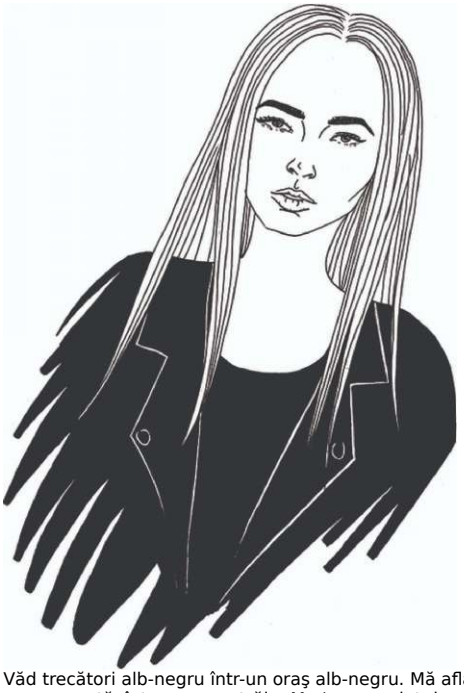

Văd trecători alb-negru într-un oraş alb-negru. Mă aflam la o staţie necunoscută, într-un oraş străin. M-a'm apropiat de un bărbat mai în vârstă şi i-am întins harta pe care o aveam în mână:

— Bună ziua, scuzaţi, mă puteţi ajuta? Unde mă aflu acum?

— Bună ziua, dar unde vrei să ajungi? Te voi ajuta.

— Am nevoie doar să înţeleg unde mă aflu.

— Dacă îmi zici unde doreşti să ajungi, îţi arăt drumul.

Priveam confuză, cum să îi' zic unde doresc să ajung, dacă nu ştiu unde mă aflu. Poate eu doresc să ajung acolo unde deja mă şi aflu. Era foarte

Capitolul 7. Vis alb-negru

important să înţeleg unde sunt. Aşa e şi în viata de'zi cu zi, mereu trebuie să înţelegem cine suntem şi unde ne aflăm, ca mai apoi, pe baza acestor date să ne dăm seama dacă avem nevoie cu adevărat de un traseu în plus, de un alt colţ de lume pentru satisfacerea sufletească. Deşi aveam în mână o hartă, aceasta îşi pierduse valoarea din momentul în care eu nu cunoşteam unde mă aflu. Am pornit pe străzi căutându-le cu disperare denumirile, însă denumirile lipseau. Opream trecătorii şi întrebam de străzi, cu toţii se interesau unde doresc să ajung. Panicată, m-am oprit să analizez situaţia, mă gândeam unde vreau să ajung, doar că nu ştiam.

— La ce te gândeşti?

— L-am auzit pe el, din nou. Stătea alături de mine.

— întotdeauna vrei să afli la ce mă gândesc, am întors privirea către el.

Tăcea, m-a luat de mână şi a început să mă conducă pe cărările înguste dintre case.

întorcând capul nu mai vedeam nici urmă de oraş, totul dispărea în gol odată ce noi mergeam mai departe.

Ajunsesem într-o pădure de brazi. Nu mai ştiam dacă fusesem vreodată într-o pădure de brazi, totuşi simţeam o fericire, parcă aş fi ajuns acolo unde voiam să fiu. Nu m-am gândit că aş dori să ajung aici, dar satisfacţia pe care o simţeam era cel mai sigur răspuns.

Descoperisem o mică poieniţă'cu iarbă verde, flori de pădure, înconjurată de brazi înalţi. Ne-am întins pe spate şi priveam cerul, acesta părea mic, de parcă ar fi fost o simplă pata. Dar de ce ceva complex nu ar fi doar o pată? Totul e posibil, depinde de unde privim, cum privim, ce privim. Depinde cine priveşte.

Oare ce vede el? Sunt două posibilităţi.' Vede ceea ce văd eu sau vede ceva total diferit. Am întors capul şi' pentru prima dată l-am întrebat:

— Ce vezi?

— Văd un infinit.

Am tăcut. Eram atât de aproape, priveam din acelaşi unghi, dar diferit. Distanţa? Nu există distanţă între opinii, viziuni si concepţii. Nu există distanţă între suflete. Există doar

Capitolul 8. Vis alb-negru

diferenţe, ¿ât de minunat e să fim diferiţi în pofida tuturor asemănărilor

— .Sunt confuz, nu înţeleg nimic, recitesc, analizez, dar... nimic.
— Dio, vreau să devin detectiv, nu Dumnezeu. E imposibil.
— Au trecut douăzeci şi patru de ani de când au avut loc aceste evenimente, care e sensul să răscolim trecutul?
— Habar n-am. Cred că doreşte să eşuez, e evident, nu mai putem continua aşa. Am dubii că mai este în viaţă.
— Avem prea puţină informaţie, martori, nici poze nu sunt. Ce fel de caz fără poze?
— Doamne, ce prostie, douăzeci şi patru de ani e un termen prea lung. Tata îşi bate joc de mine!
Ne-am luat motocicletele şi am mers cu Dio la el acasă. Am deschis plicul şi am aruncat conţinutul acestuia pe masă. Era informaţia secretă referitoare la ün caz ce a avut loc acum douăzeci şi patru de ani, dispariţia unei adolescente de şaptesprezece ani.
Dosarul a fost clasat după un an din lipsă dé dovezi. Tânăra dispăruse fără urmă ziua în amiaza mare, niciun semn până în prezent. Ne priveam şi nu ştiam cum să reacţionăm, părea mai mult o farsă de prost gust.Mi-am zis în gând: *E imposibil*.

Singurătatea rar se manifestă în vise, cel puţin, eu, niciodată nu am fost singură într-un vis. De data aceasta eram singură într-o casă străină, ce avea la geamuri draperii fără ornamente, am presupus că sunt pastelate, deci, casa mi se asocia cu linişte, echilibru, simplitate. Alături de geam era un pian de culoarea castanului. Nu, îl vedeam alb-negru, dar mi-am imaginat o culoare. Prima culoare imaginară în vis. Ar fi fost magnific să mă aşez la acest pian castaniu şi să cânt o melodie ce descrie cum cad frunzele de castan toamna, căci e toamnă după geam. Pot să dispară culorile, dar nu poate dispărea individualitatea, da, toamna e individuală, şi niciodată nu aş putea-o confunda cu un alt anotimp.

Aşezată în faţa pianului, priveam clapele alb-negru. Eram atât de fericită că acestea coincideau totalmente cu realitatea, că visul nu a reuşit să îmi fure această realitate. Am încercat să cânt, totuşi nu mă preocupa melodia, paradoxal, urmăream clapele. Cântau două culori.

Trecuse ceva timp de când cântam continuu, simţeam o profundă nerăbdare şi dor, aşteptam să apară el. îmi devenise familiar. Credeam că are să'apară ca să privim cum cântă două culori, iar sunetul nu ar avea nicio importanţă.

Deasupra pianului se afla un ceas. Un ceas vechi şi defect care indica de mai mult timp aceeaşi oră fixă. Oamenii niciodată nu apar la

Capitolul 9. Vis alb-negru

ora stabilită: aceştia sau vin'mai devreme, sau întârzie. Probabil că din cauza asta nu apărea nici el.

Uitasem de pian şi mi-am amintit de timp. Timpul vine, timpul pleacă, oamenii rămân. De fapt e invers, doar că omul are un talent aparte de a considera că totul pleacă, dar el rămâne. Talent cu termen de valabilitate. Visul tot are termen de valabilitate.

întorcându-mă de la Dio l-am găsit pe tata aşteptându-mă, de fapt, aştepta ca eu să renunţ, să mă dau bătuta înainte de a începe lupta, însă ştia prea bine că nici pe departe nu sunt genul de persoană care ar renunţa. Niciodată. Pentru nimic în lume.

— Ai deschis plicul? â întrebat fără să mă privească.

— Desigur!

— Decizia ta?

Din nou nu m-a privit.

— Dacă am înţeles corect, trebuie să caut o tânără dispărută cu douăzeci şi patru'de ani în urmă, da?

— Aşa e, acum m-a privit.

— Hm, probabil că într-adevăr nu vrei să devin detectiv.

— De ce nu? Dacă vei reuşi să o găseşti, îţi ofer postul meu.

— Ha, şi dacă e moartă? Sa sap tot pământul?

— Doar nu crezi că ţi-am dat un dosar despre care sunt prost informat? Totul e posibil, şi da, dacă vei dori tare, vei săpa tot pământul.

— Oare de la cine am moştenit încăpăţânarea?

Mi-a zâmbit în semn de răspuns. A urcat treptele, iar eu am rămas cu o stare profundă de panică. Unde s-o caut? Dacă nu o găsesc

?Bibliotecă sau librărie? Habar n-am unde mă aflu, dar sunt atât de multe cărţi, rafturi. Am nevoie de o anumită carte, în ea sunt toate răspunsurile.

Mereu credem că undeva există un răspuns, acesta poate să şi nu existe sau poate întrebarea în sine este un răspuns.

Din nou visul mă provoacă, căci nu am nici cea mai vagă idee despre ce este cartea şi cum se numeşte, aici, probabil orice cititor are să mă înţeleagă, câci doar aceştia mereu caută o carte printre cărţi, una ce are să le schimbe viaţa, să le intre sub piele. Aceştia, asemeni mie, nu cunosc nici despre ce este cartea, nici cum se numeşte, deoarece anume în cea mai neaşteptată carte, cu o denumire hidoasă, găseşti acele cinci rânduri ce fac praf principii despre care ziceai că nu le vei

Capitolul 10. Vis alb-negru

neglija absolut niciodată, însă, vai, cinci rânduri, la care ai ajuns citind zeci de cărţi, au reuşit să creeze magia mult aşteptată. Exemplu valabil şi pentru cei care caută un om printre oameni.
Simt că la spatele meu stă cineva, dar nu mă întorc, după care îi aud vocea:
— Nu e o carte, deşi seamănă, în ea sunt nişte notiţe cu poze, e de culoare roşie.
Măjntorc rapid. E el, evident:
— îti baţi joc de mine? Ne aflăm într-un vis alb-negru.
— fu vezi alb-negru, eu văd culori.
— Culori imaginare?
— Da.
— Bine, dacă eu îmi imaginez aceste culori, dar ele nu coincid? Dacă o carte pentru tine e roşie, pentru mine va fi albastră? Suntem diferiţi, vedem diferit, nu evita acest lucru.
—'Am uitat...
— Atunci cum o găsesc?
— Simte-o.
— Şi dacă nu o simt, dacă trec pe alături?
— într-un moment, din cea mai pură întâmplare te vei opri, o vei privi, o vei găsi.

Nu am timp..

.— E o iluzie, timp este. Trăieşte. Iar ceea ce cauţi te va găsi. Vă veţi găsi reciproc.
Deşteptătorul sună, păcat că nu are pe cine trezi. Domnisem doar trei ore, după care am luat plicul şi am analizat încă o dată conţinutul.
Am douăzeci şi unu de ani, vreau să devin detectiv. Sunt fiica celui mai cunoscut detectiv din oraş, iar după ce l-am anunţat că sunt hotărâtă să-i urmez calea, îmi'pune beţe-n roate, dându-mi un plic cu un caz închis din lipsa dovezilor cu douăzeci şi patru de ani în urmă. Splendid, nu mai am motive să mă plictisesc.
Din start mi se dă peste nas şi sunt pusă să lupt contra imposibilului. Genial. Anume cu'imposibilul mă împac cel mai bine.
Mă îmbrac şi cobor scările. Deja de patru ani, zi de zi, îi văd spatele:
— Bună dimineaţa, tată.
Iar cravata asta neagră, o detest!
— Bună dimineaţa, cum ai dormit?
— Minunat.
Ca întotdeauna, insomnie. Vise alb-negru. Dar am cui să-i zic asta?
— Ce planuri ai pentru azi?
— Nu ai să ghiceşti, am de gând să caut o tânără care a dispărut acum douăzeci şi patru de ani. Pe atunci avea şaptesprezece ani, deci, sau găsesc un schelet, sau o doamnă de patruzeci şi unu de ani.
— Hm, interesant. îţi urez succes!
în clipa următoare se aude soneria.
— Trebuie să plec, e Dio.
Fugisem din casă, la acel moment nu realizasem încă faptul că între mine şi tata este o prăpastie enormă. Adesea aveam impresia că trăiesc cu un străin, dar simţeam o legătură profundă, nu poţi avea sentimente faţă de un străin.
Prietenia dintre mine şi Dio apăruse atunci când ne-am dat seama că ambii suntem înnebuniţi după motociclete, viteză şi mister.
— Salut! Ştii, Andana, tu chiar eşti fiica lui.
— La ce te referi?

îmi zici că nu înţelegi cum tatăl tău mereu poartă aceeaş

icravată neagră, păi nici eu nu înţeleg cum poţi mereu să fii îmbrăcată în blugi negri şi jacheta de piele.
— Te rog să taci si să mergem.
— Unde?
— La arhivă.
— Da, chiar ai luat totul în serios. De ce nu-l întrebi direct unde este Mia? Cel puţin economisim timp.
Ai înnebunit?
Gata, din privire am înţeles totul.
Am fost mereu tăcută şi rezervată. Cu Dio comunicam puţin. Aveam secrete, presupuneri şi întrebări pe care le discutam cu mine însămi între patru pereţi. Era'înţelegător, iar eu îl apreciam pentru aceasta. Mă acceptase aşa cum eram, fără încercări de a mă scoate din ascunzătoarea mea, glumea şi mă ajuta de fiecare dată când aveam nevoie. Mulţi ne perecepe'au drept un cuplu.
Două contraste care se atrag. Dio era mereu plin de viaţă, glumeţ, sociabil, avea şi alţi prieteni, dar niciodată nu mă prezentase lor. De' fapt, nu mă deranja. Era firesc, făceam parte din lumi diferite care aveau un singur punct comun – noi.
Dio era stagier, motiv pentru care avea acces la arhivă. Tatăl său, domnul Affleck era de asemenea detectiv, partener cu tata şi, cel mai bun prieten al acestuia. Copiii ai doi detectivi, doreau să devină detectivi. Ceea ce nu înţelegeam era motivul pentru care tata şi domnul Affleck erau împotrivă ca eu să le urmez calea.
De câteva ore răscoleam prin diverse mape pentru a găsi cazul nostru. Dosarele vechi erau pur şi simplu puse în cutii şi oferite prafului.
— Dio, ai găsit ceva?
— încă nu, doar poze cu trupuri fără cap, mâini, trupuri arse şi murdare de sânge. Voi avea vise interesante la noapte.
Aruncă demonstrativ pozele pe masă.
— Dacă nu vom dormi aici, zic cu un zâmbet şiret.
— Sper că praful va obosi de noi înainte să se facă noapte.
— Ştii, e bine să ai speranţe, doar speranţa moare ultima.
— îmi place ideea, mă bucur să aflu că nu voi fi ultimul care va muri, râdea.
— Si dacă nu o găsim, te-ai gândit la asta?
— Chiar crezi că o vei găsi?
— De ce nu?
— Pentru că nu e uşor să găseşti o tânără dispărută cu douăzeci şi patru de ani în urmă', iar dacă e 'să fim obiectivi, noi nu mai căutăm o tânără, căutăm o doamnă, dacă e în viaţă.
— Mai bine ascultă: Mia Renaldi, unica fiică la părinţi, dispărută la

vârsta de şaptesprezece ani pe data de şaptesprezece iulie. Domnul Renaldi era economist, iar doamna Renaldi —învăţătoare. Ultima persoană care a văzut-o pe Mia a fost colega şi prietena acesteia, Ella. După lecţia de pian acestea şi-au luat rămas bun şi s-au îndreptat fiecare spre casa sa.
— Nimic nou, datele coincid cu cele din plic.
— Sunt sigură că multe date lipsesc, doar îl ştii pe tata, s-a gândit la informaţiile din arhivă.
— Propun să mergem să bem ceva, iar mâine să-i facem o vizită familiei Renaldi, cel puţin este adresa veche şi avem de unde începe.
— Ţie nu-ţi pare straniu că nu este nicio poză? Nici cu Mia, nici cu părinţii ei, absolut nimic.
— Din start mi s-a părut bizar acest lucru, pentru prima oară dau peste un caz fără poze.
— Hai acasă, iar mâine de dimineaţă vom porni la drum.
— Nu vrei să intrăm într-un bar?
— Nu azi. — încă nu, doar poze cu trupuri fără cap, mâini, trupuri arse şi murdare de sânge. Voi avea vise interesante la noapte. Aruncă demonstrativ pozele pe masă.
— Dacă nu vom dormi aici, zic cu un zâmbet şiret.
— Sper că praful va obosi de noi înainte să se facă noapte.
— Ştii, e bine să ai speranţe, doar speranţa moare ultima.
— îmi place ideea, mă bucur să aflu că nu voi fi ultimul care va muri. Râdea.
— Si dacă nu o găsim, te-ai gândit la asta?
— ¿hiar crezi că o vei găsi?
— De ce nu?
— Pentru că nu e uşor să găseşti o tânără dispărută cu douăzeci şi patru de ani în urmă', iar dacă e 'să fim obiectivi, noi nu mai căutăm o tânără, căutăm o doamnă, dacă e în viaţă.
— Mai bine ascultă, deci Mia Renaldi, unica fiică la părinţi, dispărută la vârsta de şaptesprezece ani pe data de şaptesprezece iulie. Domnul Renaldi era economist, iar doamna Renaldi — învăţătoare. Ultima persoană care a văzut-o pe Mia a fost colega şi prietena acesteia, Ella. După lecţia de pian acestea şi-au luat rămas bun şi s-au îndreptat fiecare spre casa sa.
— Nimic nou, datele coincid cu cele din plic.
— Sunt sigură că multe date lipsesc, doar îl ştii pe tata, s-a gândit la informaţiile din arhivă.
— Propun să mergem să bem ceva, iar mâine să facem o vizită familiei Renaldi, cel puţin este adresa veche şi avem de unde începe.
— Ţie nu-ţi pare straniu că nu este nicio poză? Nici cu Mia, nici cu părinţii ei, absolut nimic.

— Din start mi s-a părut bizar acest lucru, pentru prima oară dau peste un caz fără poze.
— Hai acasă, iar mâine de dimineaţă vom porni la drum.
— Nu vrei să intrăm într-un bar?

Nu azi.

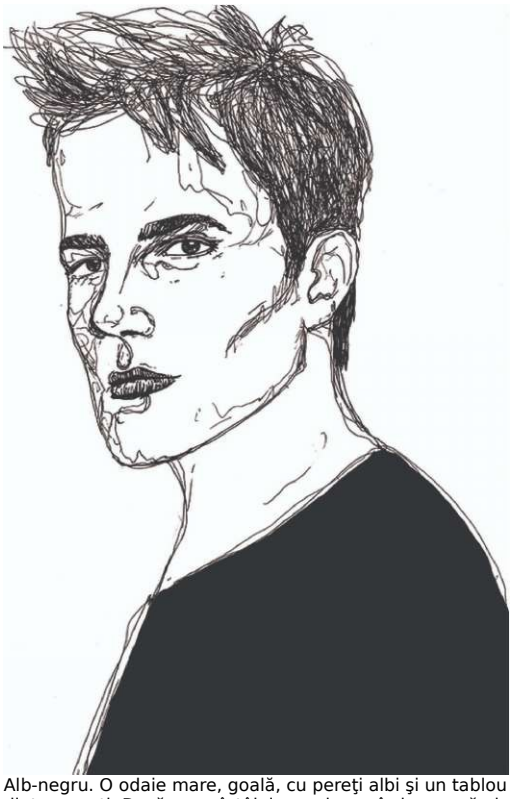

Alb-negru. O odaie mare, goală, cu pereţi albi şi un tablou negru pe unul dintre pereţi. Dacă m-aş întâlni cu cel care îmi creează visele, i-aş propune nişte idei mai originale. Ar fi logic să mă uit la tablou, dar eu m-am întors cu spatele la acesta şi am privit către peretele alb. Am

privit ceea ce vede tabloul. Cefmai probabil tabloul visează să fie alb. Mereu dorim să devenim ceea ce nu suntem.
Doresc să desenez, oare ce aş desena pe un perete alb? Un elefant sau poate un mal de mare? Nu, aş desena o uşă, cea mai banală şi simplă uşă, dar o uşă deschisă,'pentru că doresc să ies din labirintul emoţionai în care mă aflu.
Pare atât de complicat să te înţelegi, sunt momente în care te simţi prost, dar nu înţelegi motivui, deşi mereu există motiv. Cum poţi cere unui alt om să te înţeleagă, când tu însuti nu esti în stare să o faci?
— Frumos perete.
Zâmbesc, ştiam că are să apară.
— Da, frumos şi alb.
— îti place culoarea albă?
— *6* detest.
— Dar e cea mai pură culoare.
— Şi pentru aceasta trebuie să-mi placă? Eu nu consider albul cea mai pură culoare.
— De ce?
— Albul poate fi murdărit.
— Da, dar dacă e murdar, deja nu e alb.
— Hm, dar a fost alb. De ce ignori primul strat?
— Atunci care e culoarea pură?
— Niciuna. Ar trebui să existe o culoare pură?
— Mereu există ceva bun şi ceva rău.
— Nu şi în culori.
— Dar'te deranjează că vezi vise alb-negru.
— Nu m-ar deranja, dacă celelalte culori nu ar exista.
A doua zi ne-am îndreptat spre casa familiei Renaldi, aceasta se afla într-o suburbie la patruzeci de kilometri distanţă de oraş. Totul mi se părea mai simplu decât putea fi, discut cu doamna şi domnul Renaldi, aflu detalii, după care dau de urma Ellei.
— Te-ai aşteptat la o astfel de întorsătură, Dio?
— Asemeni ţie, nu.
Am început să dau cu piciorul în motocicletă. Nu-mi venea să cred în tot ce se întâmplă. Domnul şi doamna Renaldi decedaseră într-un incendiu cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Dintre toţi vecinii de pe atunci, a rămas doar domnul Richter:
'— Bună ziua!
L-a salutat Dio pe bărbatul în vârstă care se afla în grădina de alături. Răspunsul nu a fost auzit. Ne-am apropiat:
— Cine e aici?
— Scuzaţi, domnule, sunt Dio Affleck, detectiv, şi îi prezintă legitimaţia.

— Nu face să-mi arătaţi, sunt orb.
— îmi pare rău.
— E în regulă. De ce aveţi nevoie?
— Acum douăzeci şi patru de ani aici locuia familia Renaldi.
— Da, ţin minte bine această familie. Păcat că totul s-a sfârşit atât de tragic.'
— Ne puteţi povesti ce s-a întâmplat? Suntem în căutarea Miei Renaldi.
— Probabil glumiţi, a trecut prea mult timp. Totuşi am să vă povestesc tot ce ştiu. Familia Renaldi era o familie exemplu, oameni buni la suflet, se înţelegeau bine cu cei din jur, nu am auzit niciodată să se fi certat. Mia era o domnişoară inteligentă, amabilă si foarte drăguţă. învăţa bine, avea prieteni şi cânta la pian, cânta formidabil. Cu toţii am rămas nedumeriţi odată'ce am aflat de dispariţia ei. Au căutat-o neîncetat, dar nu i-âu putut da de urmă. După trei ani de la dispariţia Miei, domnul şi doamna Renaldi au decedat într-un incendiu.
— Din rude nu cunoaşteţi pe nimeni?
— Doamna şi domnul'Renaldi s-au cunoscut la casa de copii, ambii fiind orfani. Desigur aveau prieteni de familie, însă nu cunosc pe nimeni.
— Bine, vă mulţumim mult pentru timpul acordat.
— Copii, staţi puţin.
— Da, domnule?'
— îmi dau seama că vă veţi duce cel mai probabil la şcoala din localitate, însă aceasta a fost închisă acum câţiva ani, din motiv că majoritatea caselor de locuit au devenit vile unde localnicii rareori mai vin. în schimb, vă pot spune adresa doamnei Abern, care a fost profesoară la şcoală în acele vremuri.
— Ne-aţi fost de mare ajutor, vă mulţumim mult! Numai bine.
— Mă gândeam eu că tata nu mă va' lăsa aşa uşor să devin detectiv, dar la asemenea întorsătură chiar nu m-âm aşteptat.
— Totul devine din ce în ce mai complicat, mi se pare imposibil, ireal. Andana, poate e o farsă? Poate doar îţi pune la încercare voinţa?
— îmi pune la încercare nervii. Dacă aş putea să devin fără acel document blestemat detectiv, dar nu pot fără ajutorul lui. Urăsc necesitatea acestui ajutor. Bine, să mergem la doamna Abern. Doamna Abern locuia împreună cu soţul său. Avea şaptezeci şi unu de ani şi pe chipul ei persista o oarecare seriozitate în plus: '
— Bună ziua, doamna Abern, sunt Dio Affleck, investigăm cazul referitor la dispariţia domnişoarei Mia Renaldi, puteţi să ne răspundeţi la câteva întrebări?
— Buna ziua, îmi permiteţi să văd de aproape legitimaţia?
— Desigur, poftim.

Aceasta a analizat câteva minute documentul, după care după care ne-a spus:
— Bine, intraţi. Din păcate au trecut mulţi ani de la dispariţia domnişoarei Renaldi, mă mir că încă se mai fac investigaţii.'
— Cazul a fost redeschis.
— Da, de parcă a înghiţit-o pământul. Pur şi simplu a dispărut. Din nefericire, în viaţă mulţi oameni dispar pentru totdeauna, în pofida faptului că mereu ne credem în stare să-i ţinem pe cei dragi alături.
— Adevărat. Puteţi să ne povestiţi tot ce'cunoaşteţi referitor la acest caz, ştiu că a avut loc demult, însă şi cea mai neînsemnată informaţie poate fi utilă.
— Nu'cred că am să vă fiu de mare folos, Mia era o fată bine crescută, străduitoare şi talentată. Cânta la pian, nu o dată a reprezentat şcoala la diverse concursuri.
— Mia avea o prietenă, Ella, ultima persoană care a văzut-o.

Ah, da, Ella, îmi amintesc. într-adevăr erau prietene foarte bune, doar că Ella nu mai locuieşte aici, aş putea afla, dacă doriţi, unde s

eaflă acum.
— Ar fi minunat. Ceva important, nu cunoaşteţi unde am putea găsi nişte poze cu Mia? Din păcate, toate au dispărut.
— Nu cred că mai găsesc, au trecut prea mulţi ani, multe dintre ele s-au pierdut.
— Păcat, dumneavoastră nu aţi putea să o descrieţi fizic? Câteva trăsături?
— Aici chiar nu vă pot ajuta, nu-mi amintesc bine cum arăta.
— Vă mulţumim pentru timpul acordat, aici e numărul de telefon pentru a ne informa de locaţia Ellei. La revedere!
Cu cât ne aprofundam în mai multe detalii, cu atât se complica totul. Am ajuns târziu acasă, tata dormea, nici nu aveam puteri să mă contrazic cu el, pur şi simplu am urcat în camera mea şi am căzut pe pat.Excelent! Sunt în mijlocul unei şosele înconjurată de pădure, mă gândesc că lipseşte doar ploaia pentru a întruchipa profunda singurătate.
Da, plouă, evit umbrela, vreau să mă rătăcesc în ploaie, în vis, în mine. Fără să mă regăsesc, fără să mă caut.
Privesc în jur, probabil ar fi bine să aleg o oarecare direcţie, dar de această dată aleg să stau unde sunt, mă întind pe şosea şi permit stropilor de ploaie să cadă deasupra mea. Nu are sens sa fug de ceva firesc şi inevitabil. Oriunde nu aş pleca, ploaia va da peste mine, mai devreme sau mai târziu.
Ploaia mi se asociază cu nişte probleme ce apar la toţi în viaţă, unii încearcă să se ferească de ele, alţii aşteaptă ca acestea sa treacă de la sine, iar alţii pur şi simplu le acceptă ca pe o normalitate, conştientizând că după ploaie apare soarele.
îl observ cu vârful ochiului, nu-mi zice nimic, se întinde alături de mine.Jncepem să râdem involuntar, dar sincer:
— îţi place ploaia? întreabă.
— îmi place să fiu ploaie. Să mă pierd în mulţime, să scot la întâlnire aerul proaspăt.
— Tu însăţi esti aer proaspăt.
— Şi tu? de eşti?
— Noapte.
— Noapte? îţi place întunericul?
— Nu, îmi place noaptea din motiv că noaptea oamenii sunt mai sinceri, eu sunt mai sincer, de parcă ne transformăm în ceva suprem.
— Adevărat.
— De ce niciodată nu întrebi la ce mă gândesc?
— Hm, nu ştiu. La ce te gândeşti?
— La cât de important e să savurezi momentul prezent.
— în viaţa reală, poate. Aici suntem doar într-un vis.
— Oriunde.

Fusese un vis simplu şi minunat. Demult nu mă trezisem atât de calmă şi, într-un oarecare mod, fericită. E duminică, ziua în care exist doar eu

Capitolul 2. Realitate

şi patul meu. Ziua în care aş fi dorit să exist doar eu şi patul.
Coborând la primul etaj, îl văd pe tata binedispus:
— Bună dimineaţa, scumpo.
— Bună. Permite-mi să mă interesez care este motivul acestei bune dispoziţii.
— Hai, doar nu crezi că sunt un moşneag mereu cu faţa înăcrită.
— Moşneag, cam exagerat, în rest asta cred.
— Nu,'nu, nu, nu-mi spune aşa ceva! Trebuie să mă corectez.
— Mă scuteşti de cea mai stupidă investigaţie de pe faţa pământului?
— Ştiu că asta doreşti, dar înţelegerea e înţelegere. Pentru moment propun să mergem să facem o plimbare călare pe cal.
Lorand Cabot, un detectiv de succes, înalt, binefăcut, şaten cu ochi căprui. La vârsta sa de patruzeci şi şapte de ani, obţinuse tot ce îşi putea dori. Deşi multe femei aveau ca'scop să-l cucerească, nimănui nu-i reuşea, iar dacă ieşea în oraş, practic mereu era însoţit de fiica sa de douăzeci şi unu de ani, Andâna.
— Bună, Lorand!
Se apropiase de noi o doamnă blondă şi remarc, frumoasă. Niciodată nu am fost împotrivă ca tata să se recăsătorească, să-şi refacă viaţa personală. Din contra, îi reaminteam că sunt deja matură, iar el, ar fi cazul, să aibă pe cineva alături.
— Bună, Emanuela!
— Presupun că această e scumpa ta fiică?
— Da, faceţi cunoştinţă, Andana.
Am salutat-o, dupa care m-am retras. Chiar şi din depărtare era vizibil că el îi este simpatic, am surâs şi am plecat.
— De ce ai plecat? venise tata după mine.

Fiecare are nevoie de viaţa sa personală

Capitolul 1. Vis alb-negru

— .Nu şi eu.
— Cât timp mai ai de gând să rămâi în postura de burlac?
— Nu ştiu, dar am iubit-o mult pe mama ta.
— Au trecut douăzeci de ani de când mama nu mai este, iar viaţa continuă. Mă doare să te văd singur, mereu preocupat de serviciu.'
— Mie îmi convine, doar asta contează, eu să fiu fericit?
Da, ai dreptate. Asta într-adevăr contează.A venit şi m-a luat din pat. Nu înţelegeam nimic, mi-a aruncat nişte haine şi a zis să mă grăbesc.
— Bună dimineaţa! Nu credeam că în vis trebuie să ne grăbim.
— Avem puţin timp la dispoziţie.
— Pentru ce?
— Mişcă-te!
Mă îmbrăcam din mers, mă aştepta pe o motocicletă formidabilă, doream să o analizez amănunţit:
— Nu avem timp pentru asta, urcă!
— Poţi conduce?
— Am luat-o aşa, de frumuseţe, ştii.
— Vai, credeam că eşti mai enigmatic.
— Azi nu.
Viteza era nebună, am traversat drumul pe care îl văzusem data trecută în vis şi am ajuns în orăşelul în care dispăruse Mia. Totuşi ceva era diferit, casele, oamenii', modul în care aceştia erau îmbrăcaţi, automobilele de stil vechi.
— Unde suntem? mă interesez.
— în trecut.
— De ce am venit noi aici?
— Vrei s-o găseşti pe Mia?
— Vreau, doar ca e o absurditate.
— îţi place ţie acest cuvânt, prea des îl utilizezi. Adevărul este că Mia trăieşte.
— în trecut? în vis?
— în prezent. în realitate.
— Bine, dar de ce m-ai adus în trecut? Poate că ar fi fost logic să mă conduci la locul în care ea este în prezent.
— De când detectivii aleg calea cea mai uşoară?
— Orice om alege calea cea mai uşoară.
— Nu, lucrurile sunt cu mult mai complicate decât crezi. Ai nevoie de timp.
— Fie cum zici, contează să-i dau de urmă.
— Am ajuns în faţa casei. O casă cu un etaj, ce emana căldură şi linişte.
— Intrăm? a întrebat el.
— Putem?

— Sigur că putem.
— Dar ce le vom zice?
— Nimic, ei nu ne văd. Nimeni din jur nu ne vede.
Cei din familia Renaldi luau micul dejun:
— De ce nu pot zări chipul ei?
Mia stătea cu spatele la mine, iar odată ce mă deplasam în jurul mesei, masa se mişca odată cu mine, astfel încât îmi era imposibil să-i văd faţa.
— De cé nu pot zări chipul ei? repet întrebarea, dar nu aud niciun răspuns.
Pe perete erau nişte poze, mă apropii pentru a vedea cum arată Mia şi brusc pozele dispar. Pur şi simplu dispar. El se apropie de mine:

Tu ştii cum arată ea

— !Alo, Dio, dormi?
— Oare cine mai doarme la patru dimineaţa? Numai nebunii.
— Trebuie să ne vedem, urgent.
— Da, sigur, ştiam că poţi alege timpul potrivit pentru întâlniri.
— în douăzeci de minute'voi fi la tine.
Ajunsă în fata casei lui Dio, am sărit de pe motocicletă si am urcat la el:
— Ştiu unde putem vedea cum arată Mia, zic repede, abia trăgâridu-mi răsuflarea.
— Felicitări!
— Hai, nu dormi, avem multă treabă azi.
— Da, la ora, stai să mă uit, la ora 4:37 dimineaţa e interzis să dormi.
— Scuză-mă!
— Ceva bun. Ei, şi cum arată?
— încă nu ştiu, dâr sunt sigură că e cineva din persoanele pe care deja le cunosc.
— Mai multe detalii, te rog.
— Uite, nu îţi pare bizar că nu este nicio poză cu Mia? Unicul vecin rămas e orb, iar profesoara are probleme cu memoria la capitolul aspectului fizic.
— Hm, da, din start mi s-a părut straniu.
— Iată, trebuie să caut un om pe care deja îl cunosc, din acest motiv nu sunt poze, odată ce aflu cum arată, voi şti cine e Mia.
— Bine, dar ai nişte presupuneri? Cunoşti pe cineva cu acest nume?
— Nu, dar poate cunoşteam, înainte de accident.
— Care e sensul? Oricum nu îţi aminteşti nimic din viaţa ta precedentă.

Capitolul 3. Vis alb-negru

— Habar n-am. Dar sunt sigură că odată ce-i voi vedea chipul, voi înţelege multe lucruri.
'— Scopul nostru e să găsim o poză cu Mia, asa înţeleg.
— Da.
— Simt că va fi dificil.

Ea doar cânta la pian

Capitolul 1. Vis alb-negru

— .Aşa e, dacă îţi aminteşti, participa la diverse concursuri. Dacă găsim la ce concursuri a participat, putem da peste nişte poze, chiar şi peste nişte înregistrări video. Concursurile se înregistrau.
— Formidabil, să începem.
Mereu l-am admirat pe Dio pentru răbdare, niciodată nu-l văzusem supărat sau nervos. Un tânăr vesel, optimist şi pe lângă toate foarte inteligent şi arătos. Prietenind de câţiva ani, am sesizat că are atitudine serioasă faţă de tot şi toţi. Nu are mulţi prieteni, pentru el prietenia înseamnă responsabilitate şi dedicaţie. într- adevăr, de câte ori am apelat după ajutor, niciodată nu am auzit un refuz sau un pretext că nu poate.
De ce niciodată nu m-am uitat la Dio mai mult decât ca la un prieten? Pentru a afla la care concurs anume a participat Mia, am pornit de la un capăt. întâi de toate, am avut nevoie să ştim toate concursurile muzicale ce aveau loc acum douăzeci şi patru de ani. Multe dintre acestea erau deja istorie. Căutam un ac în fân. Unicul indiciu salvator a fost concursul naţional de muzică care se mai organiza şi acum.
Din fericire, concursurile se înregistrau, din nefericire, ne aflam într-o arhivă cu mii de casete vechi.
Pentru început am ales înregistrările din anii de care aveam nevoie, iar concursul din fiecare an era compus din mai multe etape, ceea ce presupunea că aveam de vizionat mai mult de douăzeci şi patru de ore.
— Andana, de ce vrei să devii detectiv?
— Ha, crezi că mi s-ar potrivi altă profesie?
— De ce nu, uite, vezi, aici fetele care cântă la pian, îmbrăcate în rochiţe roz până la genunchi, vai, ce poveste. Poate devii pianistă?
— Hai, taci şi priveşte mai departe.
— Exact, doar lumea criminală te-ar putea suporta. Uită-te la tine.
— Şi ce nu e în regulă cu mine?
— Ărăţi ca o puştoaică care duce o viată rebelă. Ştii că mai există culori în afară de negru? Uite, şi unghiile iţi sunt vopsite cu oja neagră.
— Nu cumva vrei să-mi faci cadou oja de culoare roz?
— Nu! Categoric! N-am înnebunit.
îmi place rolul de spectator, e un rol relaxant. Am posibilitatea să savurez un spectacol de pe micul meu scaun pierdut în mulţime. Nu mă sperie mulţimea, m-ar speria scena. Aflându-mă în faţa unui public, responsabilitatea creşte enorm, iar privirile lor ar însemna moarte publică. Mulţimea îmi dă senzaţia de rătăcire, pentru că mulţimea e pierdută'. Da, ştiu, într-o bună zi nu voi mai dori să fac parte din mulţime. în acea zi voi fi admirată sau judecată.

SunUJin nou la operă. Pe scenă se află un pian negru. Doar eu şi pianul. încep să-l caut, vreau să apară, nu pot să cred, dar chiar mi se făcuse dor. Un dor faţă de un vis.
— Andana, mă aşteptai?
— Nu.
Mi-a zâmbit.
— Vrei să cânţi la pian?
— Nu pot cânta la pian.
— Poţi, dar nu ştii că poţi.
— Mă'tem că greşeşti. C)e ce m-ai adus aici?
— Singură ai venit.
— Să presupunem, dar nu e chiar aşa.
— Priveşte scena.
O fată ce poartă o rochie verde închis intră pe scenă, se aşează la pian şi începe a cânta. Cântă formidabil. Mi-am permis să închid ochii şi-mi imaginez că eu sunt cea care cântă. Oare ce simţi atunci când poţi să creezi sublimul?
Aplauzele mă readuc la cele întâmplate, sala e plină.
— Ea este Mia.
— Mia? Dar de ce nu-i văd faţa?
— Nu cauţi acolo unde trebuie. Oamenii îţi vor putea spune cum arată.
— Stai!
— Ce este?
— Ştiu că după asemenea replici dispari. Mai am o singură întrebare.
— Da?Cum te cheamă?

Lorand

— .Mia, trezeste-te.
— Mia?
— Nu, Andana ţi-am zis. Probabil că deja ai halucinaţii. Am găsit înscrierea.
— Stai să ghicesc, nu se vede faţa ei.
— De unde ştii?
— Mi-am dat eu seama.
— Din nou nu am găsit nimic. Ce facem?
— Aşteptăm să ne sune prietena Miei. După care trebuie să-i căutăm pe colegii ei de liceu, fetele cu care mergea la orele de pian, profesorii, vecinii, prietenii de familie. Sunt sigură că cineva ne va putea descrie cum arăta Mia.
— Bine, dar acum ce vrei să faci?

Capitolul 3. Vis alb-negru

— Plec acasă, trebuie să caut fotografia tatei şi-a mamei în tinereţe.
— Dar credeam că nu ai poze cu mama ta.
— De fapt, era una, după accident mi-a arătat tata o fotografie.
— Te gândeşti că ar avea vreo legătură?
— Presupun.
— Crezi că Mia este mama ta?
— Ar fi prea uşor, nu ştiu. Trebuie de cercetat mai adânc.
— Sunt sigur că are tangenţă cu accidentul, probabil că astfel doreşte să-ţi aminteşti totul.
în casa noastră n-au fost niciodată afişate tablouri sau fotografii înrămate. Tata zice că amintirile sunt înăuntrul nostru, iar eu zic că viata este prea scurtă pentru a mai pierde timp cu poze de moment.
totuşi, aveam o poză cu familia mea. O poză cu ei tineri. Mă interesa cum arăta tata în tinereţe.
Alerg printre copaci şi-l caut, oare de ce nu visez niciodată palate, grădini frumoase sau oceane?
Lorand, încep să strig cât de tare pot, dar tot nu apare. E un vis despre o fată care fuge printr-o pădure alb-negru. Apare din senin.
— Unde fugi?
— Nu ştiu, te căutam.
— îţi era dor?
— Nu, te căutam.
— E acelaşi lucru.
— Greşeşti!
— Atunci ce este?
— Tu eşti tatăl meu?
— Nu a'm copii.
— Dar ai acelaşi nume ca şi tatăl meu, şi chipul tău... eşti tata în tinereţe.
— Nu sunt tatăl tău.
— Poate acum, în acest prezent blocat, nu eşti, dar eşti în realitate. Nu în zadar mereu îmi vii în ajutor.
— Da, nu în zadar, însă o fac din alt motiv şi nicidecum pentru că aş fi tatăl tău.
'— Bine, dar Mia, Mia e mama mea?
— De unde ai mai luat-o şi pe asta? Nu, nu este mama ta.
— E o persoană din trecutul meu? O persoană pe care o cunoşteam, dar am uitat-o?
— Da, aşa e.
— Ai zis că doar oamenii mă pot ajuta, îmi dai un indiciu?

— Aşteaptă apelul telefonic. Acum vreau să pun punct interogatoriului si să mergem.
— Unde? '
— Păi, doreai să vezi palate.
— Citeşti gândurile?
— Le creez.

într-adevăr, m-a condus către un palat, dar un palat plin de tablouri. Camerele acestuia se pierdeau printre oglinzi, la fel cum tablourile se pierdeau printre odăi, iar noi ne pierdeam printr

etablouri.
— M-ai adus într-un loc urât.
— Urât? Glumeşti?
— Ce poate fi frumos în nişte tablouri alb-negru? Nu văd culori, nu văd esenţa tablourilor.
— Culorile nu sunt atât de importante. Priveşte liniile, conturul.
— Tu nu mă înţelegi.
— E uşor să zici aşa, dar de ce nu încerci să priveşti mai profund. Să auzi ce zic eu, să mă înţelegi. Ai nevoie de înţelegere? Ofer-o!
— Bine, alege un tablou.'
Mi-a luat mâna şi m-a condus printre odăi şi tablouri, am urcat scări şi am ignorat'geamuri, mergeam în aceeaşi direcţie. Am ajuns într-o cameră neagră, nu vedeam niciun tablou ¡De pereţi. Simpli pereţi, negri.
— Lorand, aici nu este niciun tablou. Priveam în jur.
— Ba nu, greşeşti, este, priveşte atent.
Priveam, nimic ñu apăruse, nimic nu dispăruse. Lorand a trecut în spatele meu.
— Priveşte acum. Ce vezi?
— O odaie cu pereţi de culoare neagră.
— După acest răspuns, vine în faţa mea.
— Tu? Tu eşti acel tablou?
— Noi. Eu sunt în nuanţe alb-negru, tu la fel. Oare culorile ne definesc, oare noi nu suntem ceva mai profund decât simple culori? Dar umbra pe acest fundal negru, nu are nicio semnificaţie? Iar dacă mă apropii de tine, fac acest pas şi încă unul, nu are semnificaţie? Distanţa dintre noi? Uite, mai fac ün pas, câţiva centimetri ne despart, dar dacă te sărut, oare sentimentufnu va avea semnificaţie?
De ce visele se întrerup la cel mai interesant moment? Nu este suficient faptul că acestea zilnic ne întrerup realitatea? Orice pauză de publicitate trebuie afişată până la capăt, doar că în lumea viselor această lege nu funcţionează.
Aşa cum am rămas fără mult aşteptatul *happy end,* am deschis ochii' şi priveam tavanul.
Odată cu apariţia lui Lorand nu ştiu ce aştept mai mult, realitatea sau visul. Două lumi paralele care au atâtea în comun şi atâtea diferenţe, încât le-aş uni.
Caut cu mâna telefonul mobil, ora 4:29, soarele nu a apărut. *A zis că nu sunt fiica lui, ciudat, seamănă leit cu tata în tinereţe. Iar azi, da, la sigur dorea să mă sărute.*
Culoarea roşie a semaforului ne-a oprit. Dio îmi aruncă o privire. Nu ştiu care dintre noi doi doreşte mai mult să descopere misterul, eu sau el,

cert e faptul că formam o echipă bună. Ne îndreptam către doamna Rogers, una dintre profesoarele Miei.

Capitolul 2. Realitate

Cu câteva ore în urmă am primit apelul mult aşteptat de la Ella:
— Alo, bună ziua, Ella la telefon.
— Da, bună ziua, aşteptam mult acest apel, zise Dio.
— Dio pune telefonul pe speaker, astfel încât să aud şi eu conversaţia.
— Cu ce vă pot fi de folos? Mi-aş dori să cred că Mia e în viaţă.
— Da, asta ne dorim şi noi. Aţi putea să ne descrieţi cu amănunte ziua în care a dispărut Mia?
— Sigur, nu pot uita acea zi, am fost ultima persoană care a văzut-o. Era sâmbătă, după program. La ora 11:00, avusesem lecţia de pian, la care am fost amândouă, mereu ne întâlneam la mijloc de drum, după care mergeam împreună. La ora de pian totul era ca de obicei, nimic neobişnuit, Mia era binedispusă. Din motiv că la ora 14:00 terminam lecţia, pe la 14:15 minute ne-am pornit spre casă.
— Nu avusese planificată o altă întâlnire?
— Sâmbăta, de regulă, nu. Mia se întâlnea cu prietenul ei în fiecare duminică, deoarece el era din localitatea vecină.
— Poftim? Mia avea pe cineva?

— Da, un tânăr excepţional, ţinea mult la ea.Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre acest prieten?
— Avea'un nume gingaş, Leo probabil, nu-mi amintesc exact. Mia nu-mi prea povestea despre el, l-am văzut o singură dată. Ea ascundea relaţia lor. Conducea motocicleta, era înalt şi şaten. Habar nu am cum s-âu cunoscut, dar ştiu sigur că se iubeau!
— S-ar putea ca el să fie implicat cumva în dispariţia Miei?
— Nu, nu cred, a căutat-o mult timp, câţiva ani am'ţinut legătura, o căuta continuu. Zicea că e vie şi că numaidecât o va găsi.
— Să înţeleg că nu ştiţi daca a găsit-o?
— Din păcate nu, du'pâ ce m-am căsătorit şi m-am mutat, s-a destrămat legătura dintre noi.
— Păcat. Nu aveţi fotografii cu Mia? Ştiu că sună bizar, însă din dosarul ei au dispărut toate pozele.
— De poze nu ştiu, am pierdut multe odată ce mă mutam dintr-un loc în altul, plus că aveam doar o poză cu Mia, o poză făcută la un concurs, lângă pian.
— Bine, dar cel puţin aţi putea să o descrieţi?
— Desigur, avea în jur de 1,70 metri înălţime, şatenă, slăbuţă, ochii căprui închis, nas mic, buze medii, părul mereu îl purta prins în coc.
— Bine, informaţia e foarte utilă, dar nu ştiţi pe cineva care ar avea o poză cu Mia?
— Doamna Rogers, profesoara noastră de pian.
— Unde o putem găsi?
— Vă las adresa printr-un mesaj, să o salutaţi din partea mea.
— Mulţumim mult pentru timpul şi ajutorul acordat.
— Vă rog să mă ţineţi la curent dacă aflaţi mai multe detalii.
— Neapărat!
Pentru a ajunge în oraşul unde locuia la moment doamna Rogers, era nevoie de mers în jur de trei zile. Cu trenul ar fi fost mai rapid, însă am decis că e timpul pentru o călătorie. Fiind oameni cărora le plac aventurile riscante, împreună cu Dio am hoinărit peste tot, am urcat munţi şi am zburat printre nori cu paraşuta, am vizitat lumea de la fundul mării şi am traversat râuri. Blocaţi în misterul creat de tata, am uitat de noi şi de plăcerile noastre.
Odată ce am aflat că doamna Rogers locuieşte într-un oraş din munţi, probabil că m-am bucurat mai mult de faptul că voi revedea locurile preferate, decât de însăşi ideea că sunt aproape de adevăr.
Luasem corturile, astfel, chiar'în prima noapte ne-am oprit pe malul unui râu de munte. Am asamblat totul şi am aprins rugul.
Dio privea spre cer, ţinea în mână o cană cu cafea, după care, fără să întoarcă privirea spre mine, zice:
— De ce tatăl tău nu se recăsătoreşte?

— Nu ştiu, i-am zis că nu am nimic împotrivă, ar fi bine să aibă o persoana dragă alături.
— E un bărbat simpatic, plus la toate, arată tânăr.
— îl simpatizezi? întreb eu sarcastic.
— Doar ca personalitate.
— într-adevăr, e minunat. Pe lângă faptul că arată bine şi că e un om de succes, are un caracter deosebit. Este atent, grijuliu şi sincer.
— Cândva ziceai că e rece cu tine.
— Rece? Nu ar fi trăsătura potrivită, de fapt simt o oarecare distanţă... mă ţine la distanţă de parcă s-ar teme de ceva. Frica nu caracterizează' un om asemeni lui, însă pentru mine mereu îşi face griji, e total împotrivă ca eu să devin detectiv.
— E o profesie periculoasă, îl înţeleg.
— De ce întrebi?
— îti aminteşti, mi-ai arătat poza cu mama ta?
— Da.
— Mi-a părut că am văzut-o zilele precedente.
— Poftim? E imposibil. A decedat. Unde ai văzut-o? Cum arăta?
— Simplu, am văzut-o ieşind dintr-un restaurant.
— Eşti sigur că era ea? Poate doar seamănă, poza e veche, pe atunci era tânără.
— Andana, ştii şi singură ce memorie bună am la feţele oamenilor. Apoi, am analizat şi mi-am dat seama că multe lucruri nu se leagă. Taţii noştri prietenesc de ani buni, tatăl tău adesea venea la noi în vizită, dar niciodată nu a menţionat că are familie, că are copil, ba din contra, mă privea şi-i zicea tatălui meu că doreşte un copil, iar noi doi suntem practic'de aceeaşi vârstă. Mi-am amintit cum discutau cu mulţi ani în urmă despre cineva dispărut, despre o fată, tatăl tău. Mereu'spunea: O *voi găsi cu orice preţ, e imposibil să fi murit, nu cred.*
— Putea fi vorba despre cineva dispărut, e specific profesiei, nimic nou.
— Bine, dar de ce nu zicea nimic de tine şi mama ta? De ce nu ai prieteni? De ce brusc aţi apărut în casa din vecinătate? De ce nu-ţi aminteşti nimic?

Capitolul 1. Vis alb-negru

Uite, hai să o luăm de la capăt. Am deschis ochii şi mă aflam în spital, nu ştiam absolut nimic, aveam impresia că mi-e capul gol. Lumina lămpii îmi bătea în faţă, doream automat să-mi pun mâna la ochi, anume atunci am simţit acea presiune creată de atingerea altui corp, tata mă ţinea de mâna, dormea alături de mine. Deodată inima a bătut mai tare, îmi era aproape, văzându-l, mă simţeam în siguranţă. Nu l-am recunoscut, lumea din jur era străină pentru mine: orice om, mişcare, formă sau sunet. Iar când i-am văzut ochii amînţeles cât de fericit era că trăiesc, că am rămas vie.
Nu sunt în stare să-i spun adevărul lui Dio, asta mi-am zis în gând.
— Probabil că ai dreptate, doreşte să te apere de un adevăr dur. Atâta timp cât nu te deranjează, e în regulă.
— Trebuie să recunosc, când priveam poza mamei nu simţeam nimic, de parcă vedeam un om străin.
— Vrei să-ţi cunoşti trecutul?
— Da, dar nu acum, nu ştiu cum să explic, parcă mă macină ceva, însă nu e legat de părinţi. Visez un tânăr în fiecare noapte, ba mai mult, seamănă leit cu tata în tinereţe, acesta îmi sugerează indicii pentru a o găsi mai rapid pe Mia, a'zis că o cunosc într-o oarecare măsură şi dacă îi voi vedea chipul, voi înţelege tot ce se întâmplă.
— Andana, visele sunt doar o iluzie, nu ştiu dacă merită să crezi.
— Oricum, tot ce mi-a spus este adevărat, deşi nu înţeleg un lucru, a zis că Mia nu e mama mea şi că el nu are copii.'
— E tânăr în vis?
— Da.
Atunci e clar că nu are copii. Totuşi, insist să afli adevărul despre trecutul tău şi mai puţin să te gândeşti la vise.E noapte, mă aflu în tren şi privesc pe geam. Afară plouă. Geamul e aburit. Nu văd decât un negru spălăcit, ascuns după sticlă.
Trenul merge repede, aud vântul de afară, însă nu mă sperie, şi în pofida faptului că merg înainte, nu doresc să aflu unde anume. Ce contează? Acolo mă voi afla eu. E suficient. Dar el? Mă gândesc la el şi doresc să apară, deşi ştiu că are să vină şi-l aştept răbdătoare.
Se aude un pian, întorc capul, dar nu văd decât scaune goale, mă ridic şi mă îndrept după sunet, nici urmă de pian. Aud un glas ce vine din spate:
— Ce cauţi?
— Doamne, m-ai speriat.
Era Lorand.
— Pianul, nu-l auzi? Doar că nu înţeleg unde se află.
— Nu e în tren, e pe malul oceanului.
— Si cum de pot să-l aud aici, dacă e pe malul oceanului?

— Suntem aproape de ocean, acuş coborâm.
într-adevăr, am coborât pe o plajă nemaipomenită. Ploua încet, valurile deveneau din ce în ce mai mari, iar sunetul clapelor de pian parcă descria sentimentele oceanului.
Aveam pe mine un cardigan mare şi moale ce mă încălzea. Mi-am scos mâinile din buzunare şi-am fugit'în întâmpinarea valurilor, simţindu-mă ca un copil care vede pentru prima dată oceanul. Mă învârteam, cu mâinile îndepărtate şi privirea spre cer, ascultam valurile şi savuram cum picăturile de ploaie cădeau pe faţa mea.
Lorand mă urmărea, iar mie îmi plăcea să fiu urmărită de el. începeam să observ asemănări între el şi tata. Aveau aceeaşi privire, aceleaşi gesturi, chiar si cuvintele se asemănau. Mă ' preocupa o întrebare: *Mă îndrăgostesc în vis sau mă îndrăgostesc de un vis?*
— Andana, îmi pronunţă încet numele.
— Da?
— îţi place numele tău?
— îmi place, de ce întrebi?
— Aşa, pur şi simplu. Ai vrea să cânţi la pian?
— Nu pot cânta, n-am luat lecţii de pian.
— încearcă.
Ne-am apropiat de pian şi am luat loc în faţa lui. Mi-am pus degetele deasupra clapelor şi am verificat sunetul acestora pe rând, după care am încercat ceva mai mult şi am reuşit. Cântam.
— Andana, zice încet el.
Simţeam că ceva îl macină, simţeam după privirea sa.
— de s-a întâmplat? Spune-mi.'
— Am să lipsesc ceva timp.
— Ce? De ce?
— Am să revin, să nu-ţi faci griji, dar până atunci află-ţi trecutul, dacă nu, ţi-l arăt eu.

M-a sărutat pe frunte, fix ca tata şi a dispărut

Capitolul 3. Vis alb-negru

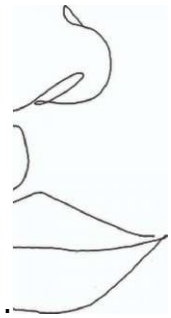

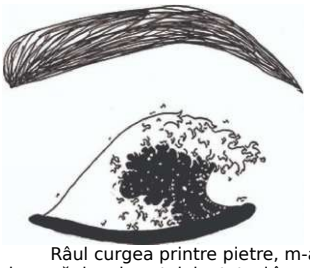

Râul curgea printre pietre, m-am trezit cu un sentiment de dezamăgire şi nostalgie, totuşi începea să îmi fie frică de mine, de trecutul meu şi de adevărul care se ascunde după această minciună evidentă.

Adesea nu ai nevoie de adevăr, cât de mult nu ai dori să-l descoperi, frica mereu e superioară, căci niciodată nu ştii ce vei descoperi sau pe cine.

La întoarcere, se făcuse deja noapte, mergeam ambii cu viteză, nu ştiu la ce se gândea Dio, dar ambii eram confuzi. Ceea ce am aflat nu avea vreo explicaţie, era una, dar acea unică explicaţie producea mai multe întrebări decât ne-am fi aşteptat.

Dio era aproape de adevăr, probabil mai aproape decât mine, căci eu mă implicasem emoţional, iar el raţional. Numai raţiunea ştie să învingă în asemenea cazuri.

N-am surprins momentul, clipa în care Dio a făcut ceva greşit, în faţa mea s-a produs un accident, am văzut cum motocicleta lui Dio a zburat în aer, nu ţin minte nimic, doar cum mă rugam să nu moară.

Urăsc spitalele', da, le urăsc. Mereu când ajung între aceşti pereţi albi mă apucă groaza. Mi-e frică de oamenii în halate albe şi mi-e frică de ce ar putea face ei cu un om: să-l salveze sau să-l distrugă.

Dio se afla pe masa de operaţie, probabil atunci mi-am dat seama cât de important este el pentru mine. Ce m-aş face fără Dio? Fără unicul şi cel mai bun prieten.

Pe coridor apar tata şi domnul Affleck, se apropie în fugă de mine:

— Unde e? Ce e cu el? Ce s-a întâmplat? întreabă domnul Affleck.

Din fericire, în acel moment a ieşit doctorul din sala de operaţie şi el a răspuns la întrebări. Nu doream să vorbesc.

— E viu. Asta contează acum.

M-am ridicat şi am plecat. Nu mai avea importanţă unde, voiam să plec, oricum Dio' va dormi câteva ore bune. Peste puţin timp tata a venit după mine, eram acasă si îmi făceam bagajele.'

— Ce faci?

îmi povesteşti tu adevărul? Sau să-l povestesc eu? Poate

ofacem pe rând şi vedem dacă totul coincide?
M-a privit speriat, s-a aşezat pe pat şi a început să povestească.
Toamna e anotimpul cel mai frumos pentru a te îndrăgosti, zic asta din motiv că anume toamna m-am îndrăgostit de Mia.
Am văzut-o într-o librărie, era cu o prietenă, dar se deosebea, avea ceva aparte. Sunt sigur că alţii ar trece pe alături fără să o observe, din fericire pentru mine. Doream s-o cunosc, ba mai mult, eram sigur că o voi cunoaşte, că va fi o zi în care o voi cuprinde şi o voi privi de aproape.
Atunci când două persoane se implică într-o relaţie, de fapt, îşi legalizează dreptul de a se apropia unul de altul fără'teamă. Suntem într-o relaţie, am dreptul să te iau de mână, nu trebuie să cred că dacă mă apropii de tine şi te cuprind sau te sărut, voi primi o palmă.
Da, toată fiinţa mea cerea acces la acel drept, doar al meu. în ziua respectivă nu m-am apropiat de Mia, o urmăream, aşteptam să fie singură şi să apar atunci când va avea nevoie de mine.
Timp de o săptămână am aflat cum o cheamă, ce vârstă are şi că e pasionată de pian. Nu ştiam cum sună vocea ei. Până atunci niciodată nu am crezut ca vocea are o asemenea semnificaţie. Când îţi place un om totul te interesează, chiar şi neajunsurile, chiar şi cele mai mici detalii.
Trebuia să mă bucure sau să mă întristeze faptul că ea nu avea nevoie de ajutor? Bicicleta nu se defecta, pungile de la magazin nu se rupeau, băieţii nu o curtau fără voia ei. Nimic, nici cel mai banal şi neaşteptat lucru nu s-a întâmplat.
Mia se afla lângă un copac înalt şi privea în sus, chema un pui de pisică să coboare. La început doar priveam, îmi plăcea să o văd alarmată. Zâmbeam involuntar.
— Ai nevoie de ajutor? m-am apropiat.
Mia mi-a aruncat o privire fugară după care a zis:
— Da, vă rog, acest pui de pisică a urcat prea sus.
Peste zece minute, Mia ţinea în mâini puiul de pisică.
— Vă mulţumesc mult!
îmi cer iertare, aş putea să aflu cum te cheamă? Apropo, nu e nevoie să te adresezi atât de formal.
— Mia. Pe tine?
Da, e altfel când auzi numele rostit de ea.
— Lorand, îmi pare bine să te cunosc.
— Asemenea.
După care pur şi simplu a plecat.
De atunci ne întâlneam din ce în ce mai des, întâmplător, credea ea. După care întâlnirile noastre deveniseră ceva programat şi bine gândit. Am obţinut dreptul mult dorit. Eram împreună şi ne iubeam, la

sigur era iubire. Acum, peste douăzeci de ani ştiu că ne-am iubit cu adevărat.

Trăiam în lumea noastră şi ne trăiam povestea, nu afişam public relaţia şi nu ne cunoşteam familiile, pur şi simplu, savuram momentul. Până în ziua în care a dispărut.

Chiar în ziua dispariţiei urma să ne vedem, o aşteptam la locul nostru, şi anume la podul de la ieşirea din localitate. De la locul în care şi-â luat rămas bun de la Ella până la pod, era numai un kilometru. Doar unul. Acel kilometru mi-a furat fericirea.

La început crezusem că se reţine la lecţia de pian, după care m-am gândit că poate a avut o urgenţă acasă, abia a doua zi am aflat că tot orăşelul o căuta. Mia dispăruse.

Unchiul' meu era detectiv, l-am implorat să se implice şi să mă includă în echipă, i-am povestit tot ce ştiam. Mai lucrasem cu el şi mă consideram pregătit, aveam încredere în propriile puteri, dar cel mai important, doream cu orice scop să o găsesc.

Echipa era formată din trei persoane: unchiul Daniel, eu şi un tânăr stagier, de seama mea, John Affleck. Da, astfel l-am cunoscut pe tatăl lui Dio, acea întâlnire fusese doar începutul unei lungi prietenii. De fapt, unchiul Daniel s-a implicat mai puţin, mai mult eu cu John eram în căutarea Miei, nu aveam încredere'în poliţie.

Dispariţia Miei fusese cea mai discutată temă timp de câteva luni. Anume la interogatoriu am cunoscut-o pe Ella, prietena Miei. Nimic util nu am aflat, numai ceva deja cunoscut de mine: ora la care începe lecţia de pian, ora la care se termină. Bine, dar ce a urmat după? Ce ascunde acel kilometru, ce ascund oamenii care trăiesc în casele situate pe acel kilometru.

în miezul zilei, şi nu într-o zi în care o bună parte din oameni sunt la serviciu, ci anume într-o zi de odihnă, în care copiii ies să se joace în curte, bărbaţii au grijă să tundă iarba, iar femeile au timp pentru a citi o carte. Cum e posibil ca nimeni dintre aceşti oameni să nu observe răpirea unei tinere în plină stradă?

Am bătut la fiecare casă situată pe acea stradă, am vorbit cu maturi şi copii, cu doamne care tricotează stând la soare şi cu bărbaţi care udă cu grijă iarba. Nimic. Nimeni nu o văzuse, de parcă s-a dispersat în aer.

— Opreşte-te! i-am strigat. Nu-mi mai povesti, ajunge.

Am luat cheile şi am fugit în grabă din casă. Trebuia să-l vizitez pe Dio, dar am ezitat'. Ştiam şi nu ştiam unde merg, am mărit viteza^ astfel încât să ajung până'se înserează în orăşelul natal al Miei. în drum am zărit podul, locul lor de întâlnire.

Ajunsă în faţa caselor ce arătau practic la fel, priveam îndelung drumul pustiu, îmi imaginam cum arăta această stradă cu douăzeci şi patru de

ani în urmă. Pas cu pas m-am apropiat de o casă gălbuie cu etaj şi mansardă. Gardul ce cândva era alb, devenise nişte bucăţi de lemn putred. Prin crăpăturile trotuarului ce ducea spre casă, se vedea iarba crescută.
într-o localitate pustie, pe o stradă pustie, în faţa unei case pustii se afla o tânără care se simţea mai pustie decât toate luate la un loc. Timpul trecea, deja era noapte, iar eu tot stăteam în faţa acelei case.
La spatele meu s-a oprit un automobil, urmăream sunetul paşilor ce se apropia de mine, dar nu m-am întors. Era alături.
— Ştiam că aici vei veni.
— ¿ât de banal, zic eu. Mia se afla într-o casă situată pe această stradă.
— Da. Vrei să intri?
— în subsol... acolo o ţinea?
— Da. Acolo.
— Cum ai aflat, când?
— După decesul lui.
— După practic douăzeci de ani?
— Da.
— Nu doresc să intru. Hai la Dio.
— Esti sigură?
— Da.
Tot drumul în maşină nu am închis un ochi, priveam geamul şi vedeam doar întunericul, ceea ce vedeam şi din tren, în vis, căci afară ploua. Mi se făcuse dor. Enorm. Doar'că somnul nu mă prindea.

Capitolul 1. Vis alb-negru

Era dimineaţă devreme când am ajuns la spital. Tiptil m-am apropiat de patul lui Dio şi îl priveam. Eram fericită că e viu. Încet, somnul m-a cucerit.Patru pereţi lipiţi între ei în formă de pătrat, lipseşte uşa şi geamul, dar e lumină, pereţii sunt de un alb de nedescris. Pe fiecare perete este atârnat câte-u'n tablou negru. Patru tablouri negre pe patru pereţi albi.
Ma apropii şi pun mâna, e doar o pânză, neagră. Jos este vopsea albă şi pensule, le iau şi încep să pictez. De ce are nevoie un om?
Pe'prima pânză arunc nişte linii albe, verticale. Reprezintă clapele unui pian. Am nevoie de muzică.
Pe a doua pânză pictez nişte linii orizontale, creând nişte trepte albe. Doresc să ajung cât mai sus.
Pe a treia pânză pictez un cerc. E luna. E plăcut să stiu că noaptea mai este cineva treaz ca mine. Probabil îmi e frică de singurătate.

Capitolul 2. Vis alb-negru

Pe a patra pânză nu pictez nimic. Am nevoie de viitor.

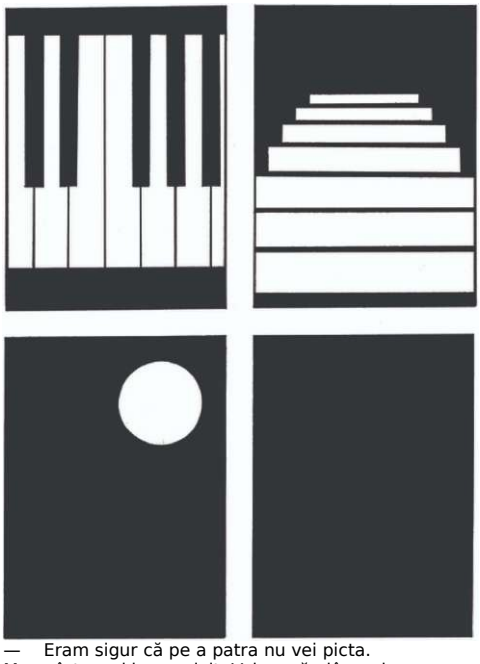

— Eram sigur că pe a patra nu vei picta.

M-am întors şi l-am privit. Voiam să plâng, dar nu am plâns. Am zâmbit, un zâmbet cu ochi trişti.

— Ştiam că vei apărea.

— Probabil e ultima dată când vin.

— Nu am nevoie de speranţe, ştiu că e ultima dată.

Ne-am aşezat pe podea, vizavi'de tabloul ce reprezenta clapele pianului.

Capitolul 3. Vis alb-negru

Cum oare e posibil să fi uitat să cânt la pian? După ce m-am trezit a dispărut această pasiune de parcă nici n-a existat.
— Era o pasiune veche, Andana.
— Îţi place numele meu? l-am întrebat zâmbind. Mi-am strâns buzele cu putere.
— Da, ai ales un nume frumos.
— Si neobişnuit...
— ¿a tine, mi-a zâmbit.
— Povesteşte-mi. Te rog.
Ar fi banal să zici că doi oameni s-au plăcut de la prima vedere, dar în cazul nostru anume banalitatea respectivă e adevărul.
Mia şi Lorand. Doi oameni diferiţi. Ei îi plăceau rochiţele roz, fundiţel'e, cărţile şi cânta la pian. Lui nu-i plăcea să citească, deşi era un tânăr curios şi avea cunoştinţe în diverse domenii, era pasionat de motociclete, viteză şi purta geacă neagră de piele.
Cerul şi pământul s-âu plăcut reciproc, poate din acest motiv au creat ceva divin. Fiecare avea spaţiul său şi individualitatea sa, astfel întruchipând viaţa.
— Mia, hai sa fugim, să ne căsătorim.
— Ai înnebunit? Suntem prea tineri.
— Şi ce dacă? Oare tinereţea înseamnă limite?
— Limite? în niciun caz. Faptele prezentului sunt reflecţia viitorului. Trebuie să ne terminăm studiile. Totul în viaţă, totul în viaţă se face succesiv, hai să nu sărim treptele importante din viaţa noastră.
— Viitorul nu e garantat. La magazin acesta nu se vinde.
— Nu fi pesimist, te rog.
— Dar e adevărat.
— Lorand, cred în viitorul meu, chiar cred. Şi ideea că acesta mâine ar putea să dispară din viaţa mea, nu mă convinge să trăiesc iraţional prezentul, căci prezentul 'în sine reprezintă viaţa.
— Căsătoria cu mine e un pas iraţional?
— Pentru moment da, am doar şaptesprezece ani.
— Bine, descrie ce planuri ai, cum îţi vezi viitorul.
— Vreau să absolvesc şcoala, să urmez o facultate, apoi mă voi gândi la căsătorie.
— Te voi aştepta.
— Nu am nevoie să mă aştepţi, îmi doresc să trăim orice moment, să creştem împreună şi să ne construim viaţa, una frumoasă.
Mia ştia bine ce doreşte de la viitor, Lorand ştia că o doreşte pe Mia în viitorul lui. Evident, Lorand nu avea de câştigat. Să-ţi' încredinţezi viitorul unui singur om e cea mai mare greşeala pe care o poţi comite.

Capitolul 4. Vis alb-negru

Aşteaptă lovitura acolo unde doare mai tare. E o regulă a vieţii. Lorand n-a aşteptat-o, dar a primit-o, căci Mia a dispărut după şapte zile de la discuţia respectivă.
Treizeci şi opt de case se aflau pe strada unde dispăruse Mia. Lorand, unchiul său, domnul Daniel şi John Affleck, investigau acest caz.
— Sunt sigur că cel puţin un localnic din aceste treizeci şi opt de case a văzut-o pe Mia, îi zice Lorand lui John.
— Oamenii sunt orbi în ziua de azi, preocupaţi de propria persoană, dar sper că vom afla câte ceva. Cine trăieşte în prima casă?
— Familia Duckens, au un fiu de cinci ani. Doamna Duckens este casnică, are o pasiune aparte pentru grădinărit, motiv pentru care petrece mult timp afară. Priveşte cum este amenajată grădina din faţă, cu multe flori şi diverse decoraţii pentru grădină, aşa că probabilitatea să fi văzut ceva e mare.
— Hai să mergem.
— John a bătut la uşă şi s-a prezentat odată ce în întâmpinare a ieşit doamna Duckens care deschise uşa:
'— Cu ce vă pot ajuta?
— în ziua de sâmbătă, şaptesprezece iulie, în jurul orei 14:15 pe aici a trecut domnişoara Renaldi, iată poza. Nu aţi văzut-o?
— La ora 14:15? îmi pare rău, dar eram cu toată familia în faţa televizorului, urmăream discursurile candidaţilor la postul de preşedinte.
— Vă mulţumim mult! a zis John. După care m-a privit şi mi-a spus:
— Am şi uitat că în curând sunt alegerile.
— Da, şi eu. Plus la toate nu am televizor acasă, nu sunt la curent cu astfel de amănunte.
— în următoarea casă locuieşte doamna Anderson, are şaizeci şi şapte de ani, locuieşte singură.
Au întors ambii capul spre casă şi au văzut în depărtare cum cineva îi urmăreşte din interior.
— Lorand, aici avem şanse ceva să aflăm.
Au traversat strada şi au bătut la uşă. S-au prezentat după care au întrebat:
— în ziua de sâmbătă, şaptespreze iulie, în jurul orei 14:15 pe aici a trecut domnişoara Renal'di. Iată poza, nu aţi văzut-o?
— Nu, n-am'văzut nimic. La ora aceasta îmi fac siesta.
— Dar acum e aceeaşi oră, doamnă, a intervenit Lorand.
— Şi ce dacă? Azi nu'am somn.
— Vă rugăm, chiar şi cel mai mic detaliu contează, zise Lorand.
— Am zis că nu am văzut nimic, plecaţi! a ridicat vocea doamna Anderson, după care le-a trântit uşa în nas.
Dintre cele treizeci şi opt de familii, cinci erau plecate la acel moment. Optsprezece familii dintre cele treizeci şi trei urmăreau televizorul. Alte

Capitolul 5. Vis alb-negru

patru familii se aflau împreună cu copiii localnicilor la ziua de naştere a surorilor Mullins, împliniseră şapte ani şi părinţii acestora organizaseră în spatele curţii o serbare. Rămăseseră unsprezece case, printre care şi casa doamnei Anderson.
Domnul Ruth, pensionar, fost genetician. Locuia singur. Avea o casă îngrijită şi curată. Ne-a invitat în casă şi ne-a servit cu câte un ceai. Era respectuos şi vorbăreţ.
— Domnule Ruth aţi putea sâ ne povestiţi ceva despre sâmbăta din şaptesprezece iulie?
îmi pare rău, dar nu am observat nimic suspect, citeam. Doream să citesc în curte, dar copiii făceau prea multă gălăgie şi am intrat în casă. Ştiu că mulţi vizionau dezbaterile politice, a întors capul spre televizor, doar că nu-mi place politica.
— Bine, vă mulţumim mult!
Doream să plecăm, dar domnul Ruth a intervenit:
— Ştiţi, orăşelul nostru este unul liniştit. La fel şi această stradă. Oamenii sunt calmi şi binevoitori.
— Chiar şi printre'cei mai buni oameni se poate ascunde un monstru! a zis John.
— De acord, dar îmi cunosc vecinii. Cui i-ar fi trebuit o adolescentă? Toţi au familii, copii. Da, suntem şi câţiva pensionari pe-aici, dar noua pentru ce ne-ar trebui un copil? l-âm crescut pe ai noştri, iar acum ne trăim liniştit viaţa.
— Bine, dar aici locuiesc doi fraţi, Michael Levy de douăzeci şi şapte de ani şi Tom Levy de treizeci şi unu de ani. Aceştia cu siguranţă ar avea motive.
— Sunt doar nişte tineri. Au venit de curând aici din cauză că doamna Levy, mama lor a decedat şi i-au moştenit casa. Tinerii au decis să îşi deschidă o afacere în orăşel.
— Afacere ziceţi, a intervenit John. Prostituţia sau traficul de organe tot e o afacere.
— Vai, nu vorbiţi asemenea lucruri îngrozitoare. Tinerii doresc să deschidă o patiserie, sunt bucătari.
— Par nişte sfinţi aceşti fraţi, zise John, dar acuş vom vedea noi.
Ieşind din casa domnului Ruth, care era a treia casă din dreapta, ne-am îndreptat practic în celălalt capăt, pentru a discuta cu fraţii Levy. Doi tineri bruneţi, înalţi şi amabili.
Ne-au invitat la terasa din spatele casei şi ne-au servit cu câte o băutură răcoritoare.
— îmi puteţi zice unde aţi fost pe data de şaptesprezece iulie în intervalul dintre orele două şi trei după-amiază? întrebă John.
— Eu am rămas acasă, lucram asupra meniului, iar Tom era plecat la cumpărături, răspunde Michael.

Capitolul 6. Vis alb-negru

— Să înţeleg că nu aţi văzut pe nimeni în acea zi, nici pe domnişoara Mia?
— Nu. Deşi Tom a revenit acasă la ora 14:27, am memorizat bine timpul, căci trebuia să mai aştept trei minute pentru a scoate carnea din rolă.
— Domnule Levy, nu aţi observat nimic straniu pe drum? m-am adresat lui Tom.
Aceasta e şi problema, nu am observat nimic. Absolut. Poate că tânăra nici nu a trecut pe aici? în acea zi, prietena mea a venit la mine, am stabilit să ne vedem pe la ora două jumătate după-amiază, doar că eu am întârziat. Ea venise din direcţia opusă şi a ajuns la ora stabilită, dar nu văzuse pe nimeni.
— Staţi, întâmplător nu avea o rochie cu imprimeu roşu? am întrebat.'
— Da, de unde ştiţi?
— Mă aflam lângă'pod, în acea zi, la ora respectivă, într-adevăr am văzut-o pe acea domnişoară în trecere.
— Bine, vă mulţumim pentru ajutorul acordat. O zi bună!
Rămaşi doar noi doi, John m-a întrebat:
— îi crezi?
— Nu ştiu, dar am văzut-o.
— Uite', putea fi totul înscenat. Michael rămâne acasă, sub pretextul că lucrează la meniu. Tom pleacă la magazin, când de fapt se află în celălalt capăt al străzii, aşteptând-o pe Mia. Iar prietena lui Tom special vine din alt capăt al străzii.
— Ai uitat un amănunt.
— Care?
— Nimeni în afară de Mia şi mine nu ştia că ea va trece anume pe acolo sâmbăta, de regulă trecea duminica.
— Dar totul e planificat. Anume în ziua când are loc o zi de naştere astfel încât copiii să nu zburde peste tot. Tot în acea zi la televizor se difuzează ca înainte de alegeri discursurile candidaţilor la postul de preşedinte, iar noi ştim că o bună parte urmăresc aceste noutăţi politice. '
— Da, ziua e aleasă potrivit, însă cred că a fost o coincidenţă.
— La ce te referi?
— Consider că răpitorul a decis brusc, pe loc, să o răpească pe Mia. Simplu, avea această posibilitate.
— N-are sens.
— De ce nu? Uite, Ella a văzut-o pe Mia ultima dată la ora 14:15, iar prietena lui Tom Levy la ora 14:25 era deja la celălalt capăt al străzii. Deci zece minute. Totul s-a produs brusc.

Capitolul 7. Vis alb-negru

— Lorand, zece minute nu e atât de puţin precum crezi tu. Pentru o asemenea răpire, fără martori, e nevoie de un plan bine gândit. De unde stii că Mia nu a zis nimănui că urmează să vă vedeţi?
— âa nici Ellei nu i-a zis acest lucru. A spus doar că doreşte să se plimbe puţin, prelungind traseul.
— Unicul lucru pe care l-am dedus este însuşi faptul că cel mai probabil a fost răpită în regiunea primelor cinci case. Cinci din partea dreaptă şi cinci din partea stângă, în total zece case.
— Aşa reiese. Urmează să discutăm cu fiecare în parte. Din nou.
— Doar că în acele zece case locuiesc familii cu copii sau pensionari. Nimeni dubios, nimeni care ar avea drept scop să răpească o adolescentă.
— Noi nu cunoaştem scopurile fiecăruia.
— Ai presupuneri?
— Da.
în următoarele zile am discutat din nou cu cei zece localnici, şase familii cu copii şi patru pensionari. Doamna Anderson fusese cea mai bizară, părea nebună într-o oarecare măsură, dar însuşi faptul că abia putea merge, o excludea din lista suspecţilor.
— Dacă se preface? a întrebat John.
— Am fost la spital şi am analizat starea ei de sănătate, nu se preface.
Domnul Ruth era inteligent şi foarte amabil. Probabil anume această amabilitate m-a deranjat vizibil, presupunând că este o prefăcătorie. Plus la toate, ordinea şi perfecţionismul care îl caracterizau, făceau să apară mai multe semne de întrebare.
Fiind în ospeţie la el împreună cu John şi unchiul Daniel, am observat cum ne analiza. Ne adresa mai multe întrebări, decât noi domnului Ruth, şi, la fel, primea mai multe răspunsuri:
— Biata fată, câţi ani avea?
— Şaptesprezece, a răspuns unchiul Daniel.
— îmi pare rău, sper că o veţi găsi.
O vom găsi! am zis.
îl priveam drept în ochi.
Ochii sunt ceva aparte, ei nu fac parte din corp, pe ei nu-i poţi controla. Căutam răspuns în ochii lui şi l-am găsit, îi era frică.
Eram sigur că ştie unde e Mia. L-am urmărit zile şi nopţi, studiam ce cumpără, de unde, absolut orice. Căutam motive, căutam dovezi, dar nu găseam. Am fost de zeci de ori în acea casă, dar n-am găsit nimic. La un moment dat am acceptat că am greşit.
Trecuse un an, doi, trei, douăzeci. Mia pur şi simplu dispăruse, iar eu o căutasem neîncetat.

Capitolul 8. Vis alb-negru

Din cauza ei am decis să devin detectiv, lucram în acest domeniu, analizam din nou cazul ei, însă fără vreun rezultat. Intram fără voie în casa domnului Ruth şi căutam, dar în zadar.
Urmăream soarta localnicilor, doamna Anderson a murit la trei ani după dispariţia Miei. Fraţii Levy au plecat în alt oraş şi au deschis mai multe patiserii. Surorile Mullins au intrat la facultate. O mulţime de familii au părăsit casele, orăşelul se stingea. Domnul Ruth a mai trăit încă mulţi ani, vreo douăzeci.
Când am aflat de moartea lui, i-am convins copiii să-mi vândă casa, am propus o sumă pe care nimeni în viaţa lui nu le-ar fi oferit-o pentru acea casă. Mi-au lăsat toate lucrurile domnului Ruth.
Am răscolit toată casa, în deplină libertate, l-am chemat pe John cu mine. Orice obiect, orice colţ a fost studiat amănunţit. Am găsit în interiorul unuia dintre dulapuri o secţiune ascunsă, acolo se afla un album cu poze şi cu notiţe. Pe fotografii era Mia.
Mia în decursul a douăzeci de ani. Neschimbată absolut deloc. Credeam că e o nebunie, că nu poate omul arată exact la fel douăzeci de ani, imposibil.
— Posibil. Când ai văzut-o, a fost posibil, am zis.
— Da. Domnul Ruth făcea experimente pe ea, astfel nu îmbătrânea.
Mă uram, de-atâtea ori am fost în acea casă, ştiam că e el, doar că dovezile... De ce oamenii mereu au nevoie de dovezi? De ce acestea contează atât de mult? Sunt atât de multe lucruri pe care le ştii de la sine...
— N-ai să mai vii? în vise...?
— Nu.
— îmi va fi dor.
— Sunt alături în viata reală.
— Ştiu.
— Visele alb-negru au fost o consecinţă a experimentelor.
— La început le uram.
— Dar am apărut eu.

Şi am început să le îndrăgesc

.Dio m-a trezit. Dormisem mult, probabil pentru prima dată dormisem atât de mult. Am ridicat capul şi l-am privit, zâmbea, trebuie să recunosc că avea un zâmbet fermecător.
— Cât e ora? întreb.
— Trecut de amiază.
— Vorbeşti serios? Eram obosită, doar atât.
— Te cred. Ai fost noaptea trecută acolo?
— Da, dar n-am intrat, am venit aici.
— Ştii, aştept să-mi povesteşti totul.

Capitolul 9. Vis alb-negru

Am zâmbit. Doream să-i povestesc, să fiu sinceră.
— Cu ce încep?
— Cu sfârşitul.
— Am găsit-o pe Mia.
— Ştiu. Am zâmbit ambii. Povesteşte.
Când m-am trezit după presupusul accident, eram amnezică. Numi aminteam nimic, nu ştiam cine sunt şi unde mă aflu. Vedeam doar nişte pereţi albi şi diverse aparate.
în salon a intrat un domn înalt, frumos, foarte frumos. Mi-a plăcut de el din prima clipă. S-a apropiat şi m-a privit cu mare drag.
— Salut, cum te simţi?
Am presupus că nu ştie cum să înceapă discuţia, motiv pentru care a început cu o banală întrebare.
— Salut, bine, doar că... mm, scuzaţi... dar cine sunt eu? Aş întreba unde mă aflu, dar întrebarea nu are sens dacă nu cunosc întâi de toate cine sunt.
— Eşti fiica mea, ai avut un accident în urma căruia ţi-ai pierdut temporar memoria. Nu-ţi fă griji, îţi vei reveni.
L-am privit puțin tăcută, aveam'față de acest bărbat un sentiment de simpatie, nu-Î vedeam drept tată.'
— Numele meu?
— Andana.

Din nou am tăcut. Şi numele îmi era străin, după care m-am gândit că aceasta ar însemna o amnezie totală

— .Cum s-a întâmplat accidentul?
— Erai la volan şi te-ai lovit cu maşina într-un copac.
— A mai suferit cineva în urma accidentului?
— Nu, erai singură pe traseu. Era noaptea, ceaţă, ai pierdut controlul.
Am privit în jur, analizam odaia în care mă aflam. Un pat, o noptieră, nişte aparate, un geam mare şi-un televizor. Nu erau poze, flori, baloane, fructe, haine, nimic. Gol. '
— De ce eşti doar tu aici?
— Ar mai trebui să fie cineva?
— Păi, te am doar pe tine?
— Da.
— Trist. Câţi ani am?
— Optsprezece.
— Sunt matură.
— Eşti încă mică, mi-a zâmbit.
Era îmbrăcat într-un costum negru, avea cravată neagră. Mi se părea că nu este un bun actor, simţeam căldură, totodată, simţeam şi distanţă. Mă privea, dar aveam impresia că e în căutarea altcuiva.
— Ce profesie ai?
— Sunt detectiv.
— Asta ce înseamnă?
— Caut oameni dispăruţi.
— Oamenii dispar?
— Da.
— De ce? Unde?
— Adesea sunt răpiţi de către alţi oameni. Oriunde.
— Mergem acasă? '
— Vrei acasă?
— Da.
A zâmbit, m-a sărutat pe frunte şi a zis:
— Să mergem.
în faţa mea se afla o uşă străină, dar el mi-a deschis-o şi a zis că aici se află casa mea. Am intrat, nu din cauză că doream să aflu ce se află după acea uşă, dar doream să-l aflu pe el.
Urcasem scările, â urmat un coridor îngust după care am intrat în odaia mea. Nu semăna cu odaia unei adolescente de optsprezece ani, totul era prea curat, prea la locul său. Nimic abstract lipit pe pereţi, nimic nu era agăţat de oglindă, pe noptieră. M-am apropiat de dulap, acolo erau nişte rochii roz, albastre, fără mult gust.
— Sunt ale mele?' Am întrebat.
— Da.
— Nu cred. Am răspuns cu o privire serioasă.

— Nu-ţi plac?
— Păi, sunt hainele mele sau sunt haine luate special pentru mine?
— A doua variantă.
— Am locuit în odaia respectivă?
— Nu. Nu ai locuit cu mine până la accident.
— Dar cu cine?
— Cu bunica ta.
— Şi ea unde e?
— Â decedat.
Ar fi trebuit să plâng, dar nu am plâns.
— Accidentul şi decesul bunicii au vreo legătură?
— Da. Ai avut accidentul atunci când ai aflat vestea.
— Dar mama?
— A murit la naştere.
— Ai o poză cu ea?
— Da.
S-a apropiat de noptieră şi a scos de acolo o fotografie veche pe care erau doi tineri care pozau în spatele unui monument arhitectural. Tânăra avea părul ondulat, de o culoare mai închisă, ochi rotunzi şi zâmbet larg. Era frumoasă. Pe dânsul mai greu l-am recunoscut, s-a schimbat.
Am tăcut şi am pus poza la loc.
— Am terminat şcoala?
— Da.
— Bine, şi acum cu ce mă voi ocupa?
— Păi, îţi'vei alege o profesie si vei merge la facultate.
— Dar, cu memoria, ce să fac?
— S-a apropiat şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.
— Sunt sigur că'în' curând o vei recăpăta.
M-a sărutat pe frunte, al doilea sărut.
— Eu mă duc să pregătesc cina, iar tu acomodează-te.
Odată ce am rămas singură cu noua mea odaie, am început s-o analizez mai amănunţit. Garderoba mi se părea îngrozitoare, totuşi mi-am ales din acele rochii una mai puţin înflorată. Faptul că odaia părea pustie, într-o oarecare măsură, rhi-a plăcut. Peste geam se vedea grădina din spatele casei, cu iarbă verde, un copac mare şi un bazin. Coborând scările, am observat o masă pe care era aranjată mâncarea. Am numărat opt scaune.
— Opt scaune pentru un singur om e cam mult. Sau mai locuieşte cineva aici?
— Am procurat recent casa, pentru noi doi. în apropiere locuieşte prietenul meu.
S-a aşezat la masă şi mi-a indicat să mă aşez şi eu. Stăteam vizavi.

— E o casă prea mare pentru două persoane, am remarcat.
îţi stă bine în rochie.
— Nu prea cred. în drum spre casă am observat că fetele purtau pantaloni, maiouri, cămăşi.
— Doreşti haine noi.
— Da, dacă e posibil.
A râs şi a luat paharul cu vin în mână.
— Sigur că e posibil, mergem după cină prin magazine.
— Minunat.
Eram fericită. îmi era interesant să văd lumea din jur, să o analizez. Mi-am cumpărat haine de nuanţe închise, prima geacă de piele si prima pereche de pantaloni.
— t)e ce porţi doar haine negre? Pleci la înmormântare?
— îmi plac. Mai înainte ce purtam?
— Rochii, de genul celora care sunt acasă.
— Dar n-am văzut mai pe nimeni cu aşa rochii.
— Da, acum e la modă tot ce ţi-ai ales'tu aici.
— Nu-ti plac?
— Nu.'
Doream să-i plac, dar mai mult doream să mă plac. Aşa că am renuntat la rochiţe şi am ales noua garderobă.
La Întoarcere am oprit la o casă din apropiere. Eram încă îmbrăcată în rochie.
Aici locuieşte prietenul meu cel mai bun, mi-a zis.
Am coborât ambii din automobil, iar în întâmpinare a ieşit un domn de statură medie, brunet.
— Andana, fă cunoştinţă, prietenul meu cel mai bun, John Aflleck.
Timidă, am dat încetişor din cap în semn de salut.
— Vai, ce mare ai crescut, a exclamat domnul Aflleck după care ne-a invitat în casă.
Am luat loc pe canapeaua albă ce se afla în camera pentru oaspeţi. Ţineam mâinile pe genunchi şi priveam în jur. Era o casă în care se trăieşte, cu tablouri şi suvenire, cu becuri ce nu funcţionează', cu chei lăsate pe masă, cu obiecte stranii ce te sperie...
Cum stăteam pe canapea, am auzit în apropiere de mine un obiect ciudat, care ilumina, era ceva de genul unui dreptunghi plat, anume atunci, Dio, pentru prima dată ne-am întâlnit. Eu am sărit în sus şi am început a ţipa, iar tu ai apărut de la spate:
— Ce ai? E doar un telefon mobil.
— Poftim? Telefon mobil?
— îmi amintesc, zice Dio, te urmăream de ceva timp, erai puţin bizară, dar să ştii că-mi plăcuse rochia pe care-o purtai, doar atunci te-am văzut în rochie.

— Tu ai fost cel ce m-a învăţat să utilizez telefonul mobil, să conduc motocicleta şi să ador călătoriile.
— Ai fost o elevă bună.
Primele luni învăţam, analizam şi mă acomodam. Îl studiam. Nu-i plăceau schimbările, purta aceleaşi haine, mânca acelaşi fel de mâncare, vorbea la fel, dar mă privea diferit.
Urmăream cum pleacă în fiecare dimineaţă şi aşteptam să revină seara. îmi doream să mă ia cu dânsul, singurătatea nu-mi era pe gust, doar că eu rămâneam.
Lajnceput am învăţat să gătesc, priveam televizorul şi priveam uşa. îmi plăcea când se aşeza la masă, îşi sufleca cămaşa până la coate şi-i puteam vedea mâinile. Adoram mâinile lui. Credeam că înnebunesc, că nu e corect ce fac, ce gândesc, ce simt.
La un moment dat, m-am resemnat, am început să petrec zile întregi cu tine, Dio, să trăiesc clipa, nu să aştept. Nu era împotrivă, aşa dorea să pară, dar zicea că îşi face griji' pentru mine:
' — Andana, e periculos să mergi cu motocicleta!
— Dar te rog, te rog mult de tot. Dio m-a învăţat cum s-o conduc. Ce e rău în asta?
— Şi dacă nimereşti din nou într-un accident?
— Poate-mi voi recăpăta memoria.
— Nu glumi aşa. îţi place de el?
Mă privea ţinta. Am tăcut. Pentru o secundă am crezut că nu vrea să audă răspunsul.
— Prietenim, tată, doar prietenim.
— E un băiat de treabă!
Nu, nu era ceea ce doream să aud.
— Da, ştiu, din acest motiv trebuie să ai încredere în noi. Deci, ce zici, îmi procuri o motocicletă?
— Cu o singură condiţie!
— Ascult.
— Nu conduci motocicleta noaptea, iar în timpul zilei fără viteză mare!
Se comporta ca un tată care are grijă de copilul său, da, ar fi fost firesc să mă bucur de acest fapt, doar că eu mă întristam.
într-una din zile a venit acasă în compania unei femei frumoase. Era elegantă şi purta rochie, acea stupidă haină ce lui îi plăcea. Nu părea a fi una'dintre colegele sale, nici nu era.
Am înţeles că era o fostă iubită. Aceasta m-a privit încremenită.
— Bună ziua, zic eu.
— Bună, Andana, dacă nu greşesc.
— Nu greşiţi.
Mi-a aruncat o privire de sus în jos, iar eu doream s-o arunc peste geam.

— Am venit să-l invit pe tatăl dumneavoastră la nunta mea. Suntem vechi prieteni.
— Un alt loc pentru această invitaţie nu s-a putut găsi? Prin „vechi prieteni” ce-aveţi în vedere?
La acel moment intrase el în odaie şi a intervenit:
— Ce ai? Suntem doar prieteni.
M-am întors şi mai că plângeam. Am luat cheile de la motocicletă şi am trântit uşa.
Ştii, nu doream să cred că e tatăl meu. Preferam să cred orice, numai nu asta.
Următoarele luni am răscolit cât de mult am putut atât în trecutul meu, cât şi al lui. Documentele mele erau false, numele, viaţa, nimic din ce a zis nu era adevărat, deci, nu eram fiica lui. Acea presupusă bunică, mama, şcoala la care aş fi învăţat nici nu ştiau de existenţa mea, iar accidentul nici nu a avut loc.
De ce eram amnezică? Era altă întrebare la care nu aveam răspuns. În pofida la toate, am continuat să trăiesc împreună cu un bărbat străin, voiam să devin detectiv pentru a avea acces la unele informaţii, pentru a afla adevărul.
Era evident faptul că-mi va interzice, că se va opune. A motivat că mai întâi trebuie să îmi revin, să-mi recapăt memoria, că e periculos şi că nu doreşte să mă mai piardă o dată.
Poveşti, credeam. Deşi în fiecare dimineaţă mă trezeam şi doream să-l văd, căutam motive, motivele lui'. Găseam doar' dezamăgiri.
Nu s-a prezentat drept soţul meu, sau amant, sau iubit, pur şi simplu tată. Nicio privire în plus, un cuvânt sau o faptă. Se comporta ca un tată.
Atunci când a venit şi mi-a dat acel plic, credeam că în el se află adevărul, din nou m-am dezamăgit. în loc de adevăr să afla o prăpastie, o irealitate. Ştii, omul uneori îţi oferă tot, dar tu crezi că acestea sunt nişte obstacole în faţa încercării de a ajunge la adevăr.
O căutam pe'Mia şi speram că are vreo legătură cu mine, credeam că este mama mea. Am greşit. Mia eram eu.
Mă căutam pe mine însămi. Şi m-am regăsit.
Acesta fusese motivul din care lipseau fotografiile cu Mia, respectiv cu mine. Vizita la doamna Rogers m-a făcut să-mi amintesc totul. La început nu m-a recunoscut, deşi a remarcat că semănăm extrem de mult:
— Scuzaţi, dumneavoastră semănaţi mult cu Mia.
— Eu? m'-am mirat.
— Da, deşi au trecut douăzeci şi patru de ani, îmi mai amintesc puţin chipul ei. într-un moment am crezut că am halucinaţii. Cât de mult semănaţi...
După care tu, Dio, ai intervenit:

— întâmplător, nu aveţi o fotografie cu Mia?

— Sigur, acuş v-o arăt'.

Privirile pe care noi le-am schimbat în acel moment, sunt de neuitat. Eram ambii curioşi să o vedem, concomitent ne era şi frică, în deosebi mie. în poză nu era Mia, în poză eram eu. Instantaneu mi-am amintit momentul în care am făcut acea fotografie, în plus, era poza pe care o văzusem în vis. Ştiam că am găsit-o, că Mia sunt eu, dar cum? Cum era posibil să am'douăzeci şi unu de ani atunci când cu douăzeci si patru de ani în urmă aveam şaptesprezece ani. Cum?

Apoi mi-am amintit.

Era sâmbătă, lecţia de pian, priveam mereu la ceas căci ştiam că la ora 14:40 trebuia'să mă văd cu el. Nimic deosebit, mergeam pe drum cu Ella şi râdeam, eram binedispuse. De regulă, mă vedeam cu el duminica, dar în acea duminică era ziua de naştere a mamei, aşa că am decis să ne întâlnim sâmbătă.

' Mi-am luat rămas bun de la Ella şi am pornit în întâmpinarea lui. De acea dată am decis să ne vedem la podul de la ieşirea din orăşel, nu aveam mult de mers, un singur kilometru. Trecusem de mai'multe ori prin acea regiune, mi se păruse bizar că strada era pustie, deşi auzeam muzică şi voci de copii, totuşi nu vedeam pe nimeni. Eram pe la a doua casă, puţin mai departe se auzeau râsete de copii, iar de după o casă am văzut nişte baloane care se înălţau spre cer, m-am oprit să le privesc, iar după câteva secunde totul'a dispărut. Cineva se furişase din spate şi îmi pusese ceva la nas, probabil cloroform.

M-am trezit într-o încăpere fără geamuri, dar destul de bine iluminată, părea a fi un laborator. Eram legată de pat. Gura îmi era astupată. Prima zi m-am forţat să mă eliberez, dar fără rezultat. Toată ziua am stat singură, n-a venit nimeni. A doua zi dimineaţa, când m-am trezit, am văzut un bărbat în vârstă, avea în jur de şaizeci de ani.

— Nu te teme. Nu-ţi voi face nimic rău.

Păstra distanţa când mi-a zis aceste cuvinte. Mereu păstra distanţa. Nu era'vorbăreţ, dar putea să vorbească continuu despre planul său genial, despre faptul că a găsit o soluţie prin care oamenii să nu îmbătrânească, iar eu eram cea mai norocoasă din motiv că nu voi îmbătrâni.

Timp de douăzeci de ani am fost ca un şoarece de laborator asupra căruia un dement a făcut experimente. Privindu-mă, realizezi că i-a reuşit. N-am îmbătrânit.

Mi-a făcut sute de poze, îşi scria propria Biblie, iar eu eram protagonista principală. Lunar îmi introducea injecţii pentru a mă ţine în formă, mă studia, mă privea ca pe o proprie creaţie. în fiecare zi îmi făcea fotografii şi scria notiţe. Niciodată nu m-a rugat să zâmbesc atunci când mă fotografia. într-o zi i-am zis:

— Crezi că oamenii vor dori această tinereţe dacă vor vedea, de fapt, o profundă tristeţe? Sunt un om nefericit,' se vede din fotografii. N-ai cum ascunde asta.

— Eşti un om prost.

îmi aducea să citesc cărţi. După care mi-a adus un televizor. Uneori mă lua noaptea la plimbare, dar înainte de asta îmi făcea nişte injecţii, astfel încât nu aveam puteri decât pentru a merge încet.

Doream să fug, am încercat s-o fac. Dar fără succes. în pimii ani număram zilele, astfel încât îmi puteam da seama cât timp trecuse, după care nu mai vedeam sensul. Eram dezamăgită, nu aveam puteri, după ani de luptă am renunţat. Toţi mă uitaseră, asta îmi ziceam că toţi mă uitaseră.

Uneori îmiimaginam viaţa lui Lorand fără mine, cu acea soţie mult dorită, cu copii şi casă. Oare îşi mai amintea de mine? Aştepţi un oaspete, un necunoscut, te gândeşti, oare cine are să vină? Oare cu cine voi petrece următoarele ore? Deschizi uşa, iar acolo eşti tu însuţi. Cum reacţionezi? îţi va fi interesant să stai cu un om ca tine?
Să discuţi, să te contrazici, să zâmbeşti şi să stai la masă cu tine însuţi. Nu te vei plictisi? Nu vei obosi?'
La început, când am rămas singură în acea închisoare, m-am speriat de mine. De parcă până în acel moment evitam să mă cunosc mai bine, să descopăr ce se întâmplă înăuntrul meu. Pentru început mă alungam şi căutam un mod de a evada. Refuzam
să-mi amintesc oamenii dragi, doream să revin la viaţa mea, cu acele probleme nesemnificative de adolescentă.
După câteva zile, am început să sper, credeam că oamenii mai întâi speră să fie salvaţi, iar apoi, după dezamăgire, luptă de unii singuri.
Mi s-a întâmplat contrariul. Uneori mă gândeam cât de jalnic trebuie să fii pentru a aştepta ajutor din partea cuiva. Şi eu eram jalnică, aşteptam.
Aşteptând, minutele echivalau cu zilele. Din această cauză am început să dorm mult, cât de mult puteam. Eram obosită de somn, dar cu cât mai mult dormeam, cu atât mai mult voiam să dorm. Visam că mă aflu în locuri aglomerate, vedeam diverşi oameni care mergeau pe alături, încercam să-i opresc, să discut cu ei, dar fără niciun rezultat. Nimeni nu mă vedea, nimeni nu mă auzea. Am simţit ce înseamnă cu adevărat disperarea. Care e rostul să fii printe sute de oameni dacă nimeni nu te aude? Ce folos să ai pe cineva alături, dacă nu eşti înţeles?

Durerea sufletului a atacat trupul. Mă aşezam pe podeaua rece, aşteptând ca frigul să mă trezească la realitate. Vedeam cum pielea capătă nuanţe de albastru închis, iar lacrimile îmi apăreau de la sine pe obraz.

l-am văzut pe toţi împreună: mama, tata, pritenii, el. l-am văzut şi mă sufocam de dorul lor. Am ţipat cât de tare am putut şi pentru prima dată în viajă mi-am dorit să mor. Să mor şi să evadez.

Doream să mănânc cu ei la o masă, să povestim despre noi şi să ne facem planuri pentru următoarea vacanţă. îmi era dor de certurile nesemnificative ce ne uneau mai mult. îmi era dor de mine fericită.

încercam să-mi amintesc cum miros pereţii din odaia mea, micul dejun şi florile din grădină. Doar că a trecut atât de mult timp şi am uitat. l\/1ă blestemam pentru că am îndrăznit să uit. Şi brusc, mi-am amintit de Crăciun. Oare ce anotimp este afară? îmi imaginam că e Crăciunul şi că revin acasă după o lungă călătorie, iar ei mă aşteaptă cu bradul împodobit şi masa aranjată. După care am simţit că nu-i voi mai vedea. Fără sa vreau îmi aminteam ultimele clipe trăite împreună, ultimele priviri şi îmbrăţişări...

Nu am acceptat, s-a trezit în mine o ură de nedescris. M-am simţit puternică şi am început să bat cu pumnii în toţi pereţii, să dărâm tot ce-mi ieşea în cale. Intr-un final am căzut de oboseală.

M-am'trezit legată de pat, mă dureau enorm de mult pumnii şi auzeam un zgomot deranjant în urechi. Desluşeam cu greu culorile şi aşa întunecate din odaie. Lumina slabă a lămpii mă adormea din nou! Am închis ochii şi mi-am imaginat un geam, priveam peste el şi vedeam copacii ce-şi'lasă frunzele. Aşteptam să ningă.

A trecut o zi, doua, trei, dar dementul nu venea. Am rămas fără hrană. Mi-am dat seamă că e mort, arăta rău ultima perioadă. Odată i-am propus să mă lase să plec, în caz că moare. M-a privit mirat, de parcă nu se gândea că ar putea muri:

— N-am să mor. Nu-ţi face griji.

Oamenii întotdeauna'cred că moartea nu-i va atinge pe ei. Că ei sunt speciali. Doar că nimeni nu e special.

M-am întins pe pat şi-mi aşteptam moartea. Nu ştiam cum să ies dintre acei patru pereţi' ce nu aveau nici uşă şi nici ferestre. Bătrânul mereu apărea când eu dormeam, aşa încât să nu ştiu cum să ies de-acolo. Am căutat ieşirea de zeci de ori. Cunoşteam fiecare milimetru din acei patru pereţi, dar nimic. M-am prefăcut de zeci de ori că dorm, pentru a vedea pe unde intră. Cu timpul, mi-am dat seama că înainte de a intra, introducea un fel de gaz ce mă adormea, furându- mi ultima şansă de a evada.

Atunci când ieşeam noaptea la plimbare, mai întâi de toate mă adormea, după c'are-mi lega ochii. Zicea că oricum nu am ce vedea noaptea. Unica mea fericire era aerul proaspăt, mirosul ierbii, sunetele vieţii. Desi era o viaţa adormită.

încă o scapare fusese baia, din fericire era un nebun care adora curăţenia. Dar a gândit bine şi acest aspect, nu era niciun obiect în plus,'doar o cadă şi apă. Nimic mai mult.

Era a patra zi, nu venea, sigură că a murit, căutând scăpare, dar negăsind-o, m-am aşezat pe pat şi aşteptam moartea. Mi-am amintit de încercările de a fugi, de speranţele pe care nu le mai aveam. Asemeni unei păsări frumoase şi tinere urma să mă sting în colivia mea. Neavând dreptul nici la ultimul zbor, nici la ultimul cântec.

Am fost salvată, ce e drept, nu ştiu cum şi când. M-am trezit în spital şi l-am văzut pe Lorand. Deja atunci îmi pierdusem memoria, s-a prezentat drept tatăl meu şi mi-a permis să trăiesc aşa cum mi- am dorit. A sacrificat mai mult de douăzeci de ani pentru'a mă găsi, a sacrificat viaţa lui, căci atâta timp cât eu eram închisă, era captiv şi el împreună cu mine.

— Cum te-a găsit? interveni Dio.

— Atunci când am dispărut, a cerut ajutor de la unchiul său care era detectiv, era sigur că poliţia nu va face nimic, pe atunci l-a cunoscut şi pe tatăl tău, iată de ce domnul Affleck mereu mă privea de parcă mă cunoaştea de-o viaţă.

Lorand şi-a dat seama că am fost răpită de unul dintre locuitorii oraşelului, considerând că răpitorul locuia pe strada unde am dispărut. Mulţi ani la rând i-a urmărit pe fiecare în parte, unul dintre suspecţi era domnul Ruth, un fost genetician. Lorand s-a apropiat încet de domnul Ruth, aproape că deveniseră prieteni, fiecare având scopul său, Lorand să afle unde eram eu, iar domnul Ruth să afle
dacă Lorand bănuia ceva.
în primii ani, Lorand a studiat fiecare colţ al casei domnului Ruth în timp ce acesta era plecat, dar fără niciuri rezultat. Dacă ar fi putut găsi câteva dovezi pentru a avea acces liber la examinarea casei, dar nu găsea. Rămăsese singur, toţi renunţaseră, chiar şi prietenul său cel mai bun zicea că totul este teră seris.
Abia după moartea domnului Ruth, când Lorand a procurat casa acestuia în mod rapid, am fost găsită. Mă ascundea în subsol, într- un laborator în care puteai intra numai prin baie. Lângă cadă, în podea se afla trecerea în subsol. Nu ştiu cum era totul gândit, nu am fost şă mă uit, ştiu asta din descrierile lui Lorand.

— îmi vine greu să cred în cele povestite, deşi ştiu că e adevărat, spuse cu un glas calm Dio. Acum totul e la locul său, iar piesele lipsă au completat puzzle-ul. Mergi acasă, ai nevoie de mai multe detalii.

— Am nevoie să iau o decizie.

— Andana, adică Mia, nici nu ştiu cum să-ţi zic ... în fine, înţeleg că eşti tânără, dar e timpul să trăieşti clipa.

Ma aflam în faţa casei mele. Era'corect să zic casa mea? Nu ştiu. Am intrat în casă'şi l-am văzut la masă. Anume atunci am înţeles că uşa pe care o închise el în acea dimineaţă, trebuia să fie deschisă de mine şi am deschis-o.
M-am apropiat şi l-am îmbrăţişat. Am căzut la podea şi am plâns, nu ştiu de ce, dar doream atât de tare să plâng. Nu eram egali. El pierduse douăzeci şi patru de ani, iar eu îi câştigasem. De fapt, i-am pierdut ambii, eu arh pierdut mai mult.
După ceva timp stăteam întinşi pe podea şi priveam în sus, adoram să stăm aşa ca mai demult:
— De ce ai hotărât să mă numeşti Andana, dar nu Mia? l-am întrebat.
— Ai uitat? Doreai să ai o fiică pe nume Andana.
— Serios? am întrebat mirată, chiar uitasem.
— Da.
— Dar de ce când m-am trezit nu mi-ai zis adevărul, dar te-ai prezentat drept tatăl meu?
— Trecuse mult timp, eu îmbătrânisem, tu – nu, eu trăisem, tu – nu. îmi era frică să nu-ţi răpesc şi eu viaţa. Totul se face treptat, atâta timp cât eu am trecut nişte trepte, tu ai rămas pe una singură. Treptele sunt un lucru frumos,' reprezintă nişte perioade care se trăiesc o singură dată, pur şi simplu doream să fii fericită.
— Asta nu m-a făcut fericită. Nu mi-a trebuit mult timp pentru a sesiza cel puţin o parte din adevăr.
Lorand a întors capul şi m-a privit:
— înţeleg, a şoptit.
— De ce totuşi ai hotărât să-mi dai să cercetez dosarul Miei?
— E simplu. Nu mai rezistam. Eram gelos.
— Gelos? Pe cine? Stai să ghicesc, pe Dio?
— Exact.
— Am izbucnit în râs şi l-am îmbrăţişat.

Timpul. E puţin, de acord. Fericirea în sine mereu durează puţin. Aflându-mă timp de douăzeci de ani între patru pereţi, fără timp, şi, totodată, cu mai mult timp decât cei din jur, am conştientizat ceva simplu şi anume că nu contează vârsta pe care-o ai, dar timpul de care dispui.

Aveam şaptesprezece ani şi credeam că urmează cea mai frumoasă perioadă din viaţă, bamenilor le place să construiască, în deosebi, propria viată. Aşteptam un semnal de început pentru a-mi construi propria viaţa, propriul castel, dar nu l-am auzit.
Credeam că am pierdut marea ocazie, credeam că există un singur început. Nu există a două şansă... Prostii. Mereu există o şansă, dacă ţi-

o permiţi. Nu timpul, oamenii sau împrejurările constituie un început, ci anume tu.
Credeam că dacă încep să construiesc castelul la patruzeci şi cinci de ani, inevitabil voi pierde, căci nu voi dispune de suficient timp. La această vârstă trebuie deja să am un castel, trebuie deja să trăiesc în el. Din păcate în castelele de nisip e prea puţin spaţiu.
Trecuse un an. Aveam pe mine geaca de piele şi-l aşteptam pe Dio. Din spate s-a auzit motocicleta, ştiam că e el, dar nu m-am întors.
— Vai, îmi era dor de această geacă!
— Iar mie de acest sunet.
— Ai venit să mă inviţi la nuntă?
— Cum de ţi-ai dat seama? am zâmbit ambii.
— Era evident.
— Să înţeleg că ne vedem la ceremonie?
— Sigur.'
— Dio, avem multe de discutat, iar tu eşti dator să-mi descrii toate călătoriile tale din ultimul an.
— Trebuia să vii cu mine, doarţi-am spus. Ah, da, am uitat, erai ocupată cu pregătirile de nuntă.
Dio era aşezat pe ultimul scaun, alături de el scaunul era liber. Ceremonia Începuse, Lorand în costum, da, din nou purta cravata cea neagră, aştepta mireasa. Era frumos, arăta atât de tânăr, atât de plin de viaţă.
— Doamne, şi acum poartă haine negre! a exclamat Dio.
— Ştiam că vei veni singur, din acest motiv am decis să te însoţesc eu, sper că nu ai nimic împotrivă.
— Am zâmbit ambii.
— Oare cum e să vezi că persoana pe care ai iubit-o se căsătoreşte cu altcineva?
— Dio,' eu mă bucur pentru el, prea mulţi ani şi-a sacrificat pentru mine. Pur şi simplu trebuia să-l ajut să lase trecutul în urmă şi să meargă înainte.
— Credeam că veţi fi împreună.
— Credeai? Eu ştiam că nu vom fi împreună. Mi-a zis Lorand, cel din vis.
— îl mai visezi?

Nu, de mult timp nu-l mai visez.

Capitolul 27. Ultimul vis alb-negru

Apă, mă aflu în apă. Ies la suprafaţă, sunt într-un bazin situat în spatele unei case. Observ razele solare reflectate în apă. Sunt singură, demult n-a mai venit, ar fi o prostie să-l aştept odată ce mi-a zis că nu va veni. De câte ori aşteptăm oameni care ştim că nu vor apărea... De câte ori aşteptăm în zadar...
Mă las pe spate şi dispar sub apă. Ţin ochii închişi pentru a simţi mai bine cum devin'un tot întreg cu apa din bazin. îi'aud glasul, şi' pentru moment cred că-mi amintesc sau îmi imaginez glasul lui.'
— Mia...
îmi pierd echilibrul şi liniştea şi ies la suprafaţă. Vedeam neclar, dar l-am recunoscut, era el', aşezat pe marginea bazinului. Se juca cu picioarele în apă.
— Ce cauţi aici? am întrebat.
— Credeam că mă aştepţi.
— Te aşteptam... doar că'ai zis că nu vei veni.
— Am decis să te revăd.
— Deseori vei mai lua asemenea decizii?
A zâmbit, nu a răspuns.
— Mă bucur că ne-am regăsit, nu doar în vis...
Pe chipul său se citea o oarecare îngrijorare, îşi ascundea privirea.
— Dar, aici trebuie să persiste un dar...
— Nu vom fi împreună.
— Ştiam asta.
îndată, uimit, m-a privit.

De ce eşti trist? întreb. Era evident, diferenţa e prea mare şi nu mă refer la ani. Pur şi simplu, atât de multe ai sacrificat, practic o viaţă... pot doar să mulţumesc, dar nimeni nu e de vină că la cineva anii au trecut, iar la cineva nu, nimeni nu e de vină că unul dintre noi are nevoie de familie şi copii, stabilitate, iar altul de haos şi acţiune, nimeni nu e de vină câ suntem pe

trepte diferite si ar fi greşit ca cineva
să cedeze ori să se sacrifice, din nou,
ar f\ greşit să'nu te bucuri pentru
celălalt şi să nu mergi pe drumul tău.
Da, am putea s

ăfacem acest lucru împreună, dar am scăpat prea multe, trebuie să le descopăr singură, să întâlnesc oameni noi şi să explorez locuri noi. Şi, deşi, familia şi copilul e cea mai frumoasa călătorie din viaţă, nu mi-o doresc acum. Anii schimbă multe, în primul rând ne schimbă pe noi, iar odată ce ne schimbăm noi, se schimbă şi trăsăturile care ne definesc.

Asculta tăcut, trist. Ambii eram trişti, ne-am pierdut în timp, ajunşi într-o realitate pe care nu ne-am dorit-o.

A coborât în bazin, a înotat spre mine şi m-a îmbrăţişat. Era unicul om care mi-a mai rămas din trecut. Probabil şi apa simţea durerea din sufletul nostru. Am stat aşa, fără cuvinte, până ce visul s-a destrămat. De data aceasta nu mă deranja că visul era alb-negru, nu mă deranja că era doar un vis.Realitatea nu este aşa cum ne-o imaginăm. Era dimineaţa în care doream să dorm mai mult, să nu aud deşteptătorul, era dimineaţa în care pentru ultima dată trebuia să cobor scările.
l-am văzut spatele, am zâmbit, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat...

— Bună dimineaţa, Lorand!

— Bună dimineaţa, cum ai dormit?

— Foarte bine! Sunt fericită. Se acceptă un asemenea răspuns?

— Da, se acceptă.

Era binedispus, oare conştientiza ce are să se întâmple?

— Lorand, e timpul să mergem pe drumuri diferite.

— Ce vrei să spui cu *drumuri diferite?*

— Plec, mă duc la casa mea.

— Aici e casa ta, m-a privit întrebător.

M-am ridicat de pe scaun şi l-am cuprins din spate, cu putere şi i- am zis încet:

— E timpul să ne trăim prezentul, ajunge, lăsăm trecutul în trecut. Noi ne-am iubit, dar nu ne mai iubim, ambii ştim acest adevăr.
Adevărul se naşte atunci când este recunoscut. Adevărul adesea doare, dar durerea poate să ne trezească la viaţă.
Probabil că am greşit, probabil trebuia să lupt, probabil l-am lăsat într-un gol... Dacă aş rămâne alături, ambii ne-am afla în acest gol, lipsiţi de posibilitatea de a evada. Cine doreşte să-şi vadă persoana dragă într-o asemenea stare de dezamăgire?
Nimeni nu trebuie să se sacrifice, cu toţii avem dreptul la o alegere şi la fericire. Mint, m-am sacrificat, s-a sacrificat, ne-am sacrificat ambii pentru a fi fericiţi.
Când l-am văzut alături de eâ, am fost fericită, pentru amândoi. Atunci am înţeles că mi-a oferit cel mai frumos sentiment, nu ştiu cum să-l definesc, până la urmă contează că face parte din mine.
Ceremonia se terminase, Dio mă privea continuu:

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Te văd pentru a doua oară purtând o rochie, păcat că e neagră.
— Doream să vin în blugi, dar m-am răzgândit.

Capitolul 2. Realitate

— Bine ai făcut.
— Să-nţeleg că-mi faci un compliment, mulţumesc! Priveam petrecerea din jurul nostru, voiam să evadez, urăsc petrecerile.
— Te-ai fi gândit vreodată că anume cu ea se va căsători? mă întreabă Dio.
— Nu, categoric.
— Cine este, până la urmă, această femeie, dacă ţie ţi-a spus că e mama ta?
— Este o bună prietenă de-a lui, a trăit mult timp în alt oraş, din acest motiv el a prezentat-o drept mama mea, ea i-a permis.'
— Ce coincidenţă, el o prezintă drept mama ta după care se căsătoreşte cu dânsa.
— Probabil că aşa a fost să fie.
Ne-am înţeles din priviri, doream să plecăm, să fugim. L-am luat de mână şi l'-am conclus spre motocicletă:
— Stai,'îmi zice, şi la nuntă ai venit cu motocicleta?
— De ce nu? Urca!
— l-am permis să fie el cel care conduce.
— încotro, Mia?
— Andana!
— Pardon, încotro, Andana?
— Mmm, în viitor.

ÎNCEPU

TCartea nu este un obiect, e un suflet, iar sufletul înfloreşte odată ce simte sprijin şi devotament.
Publicarea unei cărţi este o etapă semnificativă în viaţa unui autor şi de

Mulţumiri

aceea este important să aibă alături oameni care cu adevărat cred în creaţia sa.
Le mulţumesc părinţilor mei care au crezut în visele mele. Mi-au oferit ocazia să-mi aleg drumul pe care-l doresc şi nu mi-au tăiat aripile de copil visător.
Ii mulţumesc surorii mele, Laurenţia, căreia i-am dedicat această carte. Ea mă inspiră să creez, să zâmbesc şi să cred în miracole.
Sunt recunoscătoare Editurii Bestseller cu care am colaborat.
Mulţumesc domnului director Ion Bargan pentru încredere şi susţinere.
Toată aprecierea mea şi gânduri bune pentru Rodica Roşea. îi mulţumesc pentru răbdare şi corectitudine.
Mulţumiri speciale pentru Ina Moroşanu, care a oferit un aspect inedit cărţii şi coperţii. îi mulţumesc şi Getei Bagheta, cea care a făcut fotografia de pe copertă. Datorită vouă cartea arată extraordinar!
Nina Cucuietu este autoarea ilustraţiilor din carte, cu ajutorul cărora am prezentat publicului potretel'e personajelor, pentru ca fiecare cititor să pătrundă în lumea acestei cărţi.
Vreau să-i menţionez şi pe Marcel Cebotari, Liviu Scutaru, Valentina Bargan, membrii echipei Bestseller, cei care distribuie cărţile în casa fiecărui cititor.
\?ă mulţumesc tuturor!
Andreea Russo